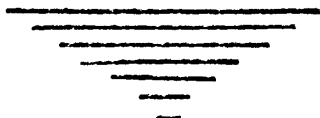

ΓΙΑΝΚΟΣ ΓΕΟΡΓΙΑΔΙΣ

ΤΟ ΑΓΙΑΧΤΑΣΣΑΙΧ
ΤΟΝ ΛΑΟΝ
ΤΙΣ ΕΣΣΔ

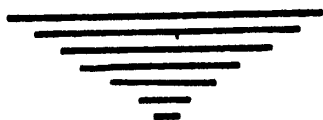
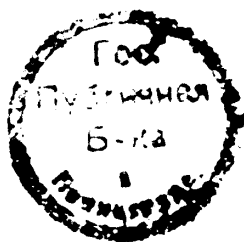
ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ—1936

32

Π 10
819

ΓΙΑΝΚΟΣ ΓΕΟΡΓΙΑΔΙΣ

ΤΟ ΑΓΙΑΧΤΑΣΣΛΙΧ
ΤΟΝ ΛΑΟΝ
ΤΙΣ ΕΣΣΔ

1938

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΗΜΠΑΣ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ—1938

Ι ΕΝΟΣΙ ΚΕ ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΠΟΛΕΜΙΣΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΖΟΜΕΝΩΝ ΛΑΩΝ ΙΝΕ Ι ΣΤΡΑΤΑ ΤΥ ΧΥΤΧΑΡΑΙ- ΜΥ-ΤΥΣ ΑΠ'ΤΙΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΙ ΚΕ ΤΙΝ ΕΚΣΠΛΟΑΤΑΤΣΙΑ

Στι μεγάλι-μας Ένοσι τον σοβιετικόν, σοσιαλιστικόν δημοκρατιόν ζι πολίς κόζμος από λυγάς λυγάς εθνικότιτες. Με κατὰ προσένχισι (πριμπλιζίτελν) μέτριμο ο αριθμός (τζισλό) τον εθνικοτίτον ζόνι ος τις διακόσιες. Δεν ίνε στο ντυνιά άλι τέτια πολιεθνίς χόρα, γιαν τι διχί-μας. Κε δεν ίνε πυθενά-πα στο ντυνιά τέτια εθνική ισότιτα, τέτιο αλιθινό αγιαχταςζλίχ τον λαόν, τέτια αδερφική ένοσί-τους, πυ ίνε ζ'εμάς ανάμεσα ζ'όλες τις εθνικότιτες (νοτσιονάλνοστι): στις μικρές κε μεγάλες. Μεγαλέφκυρες γι'αφτό το μεγάλο αγιαχταςζλίχ τον λαόν τις ΕΣΣΔ γιατί ζ'αφτό—ζ'αφτό το αγιαχταςζλίχ ίνε ι δίναμί-μας, ι ισχί-μας (μοστζ), ι βεβεόπιτά-μας ότι θα νικίσαμε τεχμίλ όλα τα απομινάρια (οστάτκι) τυ παλιώ εκσπλοατάτορσκι κε εκβιαστική (νασίλνιτζεσκι) ντυνιά.

Όλι τόρα χέρυνε, ότι το αγιαχταςζλίχ αφτό τον λαόν ίντυν κε δινάμοσε μόνο οτ περάζαμε αλίγιστα στο ζίσιμο τι μπολσεβίχικι εθνική πολιτική. Κε να περάσουμε στο ζίσιμο την τέτια εθνική πολιτική ίχε τζαρά μόνο απ'αφτό ότι

νίκησε η Μεγάλη σοσιαλιστική ρεβολιούτσια, που κρετιλίχτηκε τον Οχτόβρι το 1917 κάτω απ' το ρυκοβόντςτβο τις πάρτιας τον μπολσεβίκον με επικεφαλής τους μεγαλοφίς (γενιάλνι) αρχηγός—Λένιν και Στάλιν.

Όχι λίγες ρεβολιούτσκιες ήτανε στις λυγές λυγές χώρες και έμπρο απ' τον οχτόβρι το 1917. Μα καμιά ρεβολιούτσια-πα απ' αυτές δε μπόρεσε να λήσει το εθνικό ζήτημα, διλαδή (τ.-ε.) δε μπόρεσε να χάσει την καταπίεσι του ενός λαού απ' τον άλλο και να κάνει τεκμήλ ισότιτα και αγιαχτασσίχ τον λαόν. Μα γιατί έτσι έντουν; Απ' αυτό, ότι όλες αυτές η ρεβολιούτσκιες, αντάμα και η ρεβολιούτσια του Φλεβαρί του 1917 στη Ρωσία, μετάλαξαν χοριστός ανθρώπος, μετάλαξαν τις κυβερνήσεις, μα το σίστιμα τις εκσπλοατάτσκις του ανθρώπου από άνθρωπο απέμενε κι' όλη η εκσυζία απέμενε στα χέρια τον εκσπλοατάτορον. Κ' εκεί, όπου ίνε εκσπλοατάτσκι κι' ακόμα νόμιμα πιμένι-πα (υζαχόνεναια), όπου ένας άνθρωπος ζι απ' τον ίδιο του άλου, όπου ένα μικρό κυμυλίτς άνθρωπι ζόνε πολί πλύσσεκα, δίχως να κάνουν τίποτα, και μιλιόνια άνθρωπι δουλέβοντας μέρα και νύχτα ζόνε μισοπιναζμένα εκεί δε μπορί να ίνε ισότιτα ανάμεσα στους ανθρώπους και κι' άλλο πολλά ανάμεσα στους ανθρώπους τον λυγές λυγές εθνικοτίταν. Κάθε εκσπλοατάτσκι του ανθρώπου ίνε βία (νασίλνιε). Κι' αλήθια, κανέναν-πα με το απλογνότ το ισστάχ δε θα πιάνι να δουλέβι στον άλονα για να πιναί απλόγυτ με την ταιφά-του. Μπαρόχ μόνο με τι βία και το κόμπομα μπορίς να ζυρλαίσι τα μιλιόνια τον ανθρώπον να δουλέβουν για ένα κυμυλίτς παράσιτα-αχαμάτιδες (μπεζντέλνικι). Και όργανο τις βίας στα χέρια τον καπιταλιστόν και τον πομέστζικον ίνε απ' όλα έμπρο η κρατική εκσυζία. Με άλλα λόγια—ο στρατός, η πολιτσία, η ζζανταρμέρια, τα δικαστίρια (συντί), η φιλαχές. Μα μονάχα με τι βία πολλά κερό δε θα μπιχιτραεφτίς, και κι' άλλο πολλά, που αφτί ίνε βία τις λον μικρίς μιοψιφίας (μενςκινστβό) πάνο στη λον μεγάλη πλιοψιφία. Γι' αυτό η εκσπλοατάτορι, τίς και πύ κι' αν ίνε, πάντα-πα μαγανέβουν να σκαπάζουν τι βία-τους με το κόμπομα. Και νά μια απ' τις

λον ουγγόνες φόρμες κε ένα απ'τα μέσα, το κόμπο του του λουφτάδου για τους καπιταλιστές κε πομέστζικους ίνε ι διάδοσι (ρασπροστρανιένιε) το εθνικό ντυσεμανλίχ κε το στέκιμο τις ανισότιτας ανάμεσα στους λυγας λυγας λαους.

Αφτό το εθνικό ντυσεμανλίχ ι μπυρζουαζία το σπέρνι με την τεχνική πρέφτικι διδασκαλία, που λέει, ότι ταπλός άλα έθνι για ράτσες ίνε καλύτερες απ'τις άλες, ότι αφτές ίνταν ατίτικες απ'τιν ίδια τι φισι, ίτε απ'τον ίδιο το θεό, ότι μπορούν κε πρέπει να κυριαρχόνε (γοςπότςτθόθατ) πάνο στα άλα κε τις ράτσες. Για παράδειγμα, ι έτσι λεγόμενι θεωρία για τις ράτσες, που τι διαδίδουε τότε με κτεχοριστό φανατισμό ι φασίστες, μαχανέθι να χορίσι την ανθρωπότητα απ'το χρώμα (τςθετ) το δέρματος τον μαλιόν, απ'τι φόρμα του κρανίου (τςέρεπ) κ. τ. λ., να χορίσι τους ανθρώπους σε «πσι-λές» κε «χαμιλές» ράτσες κε να βάλλι στον τόπο του πολέμιζμου τον τάκσεον το πολέμιζμο τον ράτσον, το πολέμιζμο τον λαόν.

Όλα τα μαχανέματα, την ανεργία, το γαριπλίχ κε την πίνια, που ίνε στις καπιταλιστικές χώρες, κε που νίεσκουε, τίλογα το κέρουμε, απ'το εφετεριζμό (πριεθόένιε) του κσένου ζαμέτ, διλαδί απ'τιν εκσπλοατάτσια, ι μπυρζουαζία τις κάθε χώρας μαχανέθι να τα εκσιγίσι μ'αφτό, ότι, τα άλα έθνι ι άλι λαί ζόνε ταπλός καλά κε τους πατζαρίζουε να κσετιλίζουε το νικοχιριό-τους, την κυλτόρα-τους την εθνική ισχύ-τους. Απ'εδό κάνουε τα συμπεράζματα (βίθοντι) για το ότι χρειάζεστε να ντυκυσσέδουε για να χαπατέδουε κσένα τόπατα, για να πάρουε απικίες (κολόνι). Όλι ι ιστορία του καπιταλισμού λέι γ'αφτό.

Ο Λένιν στα 1920 στο δέφτερο κονκρέτο του Κομμουνιστικού Ιντερνατσιονάλ έλεγε γ'αφτό, τίλογα ι καπιταλιστές τον μεγαλύτερον χορόν με τα χέρια κε το έμα τον εργατόν κε χοριατόν αγάλια αγάλια άρπαζαν τις απικίες τι μια ίστερα απ'τιν άλι κ'έφταχαν τους εκατοντάδες μιλιόνια ανθρώπους σκλάβους (ραμπόθ) του καπιτάλ. Έτσι κανά 35 χρόνια έμπρο απ'το ντυνιάτικο ντυκός ι έχσι μεγάλες καπιταλιστι-

χές χώρες υπόταχσαν (ποντζινίλι) ος 250 μιλιόνια κόσμο τον απικιόν. Κε έμπρο απ'το ίδιο ντυχός το 1914 ο αριθμός (τζισλό) το καταπιεζόμενου απικιαχό κόσμου έσοσε ος ένα μιλιάρντ ανθρώπους. Ίστερα απ'το ιμπεριαλιστικό ντυχός το 1914-1918, πυ το πέραζαν ι καπιταλιστές κάτω απ'το είνθιμα τις «εθνικό χυτχαράιμου» ι δύναμι τις εθνικής καταπίεσις κε ι ποσότητα τον καταπιεζόμενον λαόν όχι μόνο δε μίκρεναν, μα άλλο λογάς μεγάλωσαν. Αντίς ένα μιλιάρντ ίστερα απ'το μπίτεμο το ντυχός στην κατάστασι τον καταπιεζόμενον κε εκσπλοτίρωμενι κατέβαν ένα μιλιάρντ χ'ένα τέταρτο άνθρωπι. Κι' όλος ο κόσμος ε'όλο το ντυνιά ίνε ένα μιλιάρντ κε τρία τέταρτα. Όστε απ'ένα μιλιάρντ εφταχόσια πενίντα μιλιόνια κόσμο το ντυνιά, ένα μιλιάρντ διαχόσια πενίντα μιλιόνια έρισκόντανε κάτω απ'τιν εθνικο-απικιαχί καταπίεσι.

Έντιριμ απ'τα πενταχόσια μιλιόνια πυ απέμιναν θα θγάλυμε τα εκατόν εβδομίντα μιλιόνια το κόσμου τις ΕΣΣΔ, πυ ίστερα απ'τιν Οχτοβριανί σοσιαλιστική ρεβολιούτσια το 1917 γλίτωσε τεχμίλ απ'τιν τιλογο κι'αν ίνε-πα καταπίεσι τότε απομένι κατλίγο παραπάνο απ'τα τριαχόσια μιλιόνια άνθρωπος, ι χώρες τον οπίον ε'αφτό γιά τον άλλο βαθμό (στέπεν) έχυνε απικίες κε μισοαπικίες κε τις καταπιέζυνε. Ίνε γρικόμε-νο, ότι κε ε'αφτές τις χώρες όλος ο κόσμος δεν ίνε απ'τους εκσπλο-τάτορες, μα μόνο το ένα μικρό μέρος ίνε πομέστζικι κε μπουρζουαζία. Δεν πρέπει να λιζμονόμε έτσι κι'αφτό, ότι απ'τιν απικιαχί καταπίεσι μπασσά, αφτές ι ιμπεριαλιστικές χώρες περάζυνε άλιαχ εχλιρί καταπίεσι κε εκσπλοατάτσια τον εθνικόν μιονοτίτον κε μέσα στις απλυγνός-τους χώρες.

Στις μέρες-μας ε'όλες τις καπιταλιστικές χώρες ι πιο φανατική φορές (γιάρι νοςίτελι) το τεχμίλ άγριω νατσιονα-λιζμό ίνε ι τέτιες φασιστικές χώρες, σαν τι Γερμανία, Για-πωνία, Ιταλία κε Πολονία. Αφτές κε κηρίτυνε (προποδέντιδα-ιωτ) κε ετιμάζυνε το κενύριο ντυνιατικό ντυχός γιά το κσαναμίραζμα κε τιν κι' άλλο μεγάλη καταπίεσι τον απικιαχόν λαόν γιά να αρπάκυνε κενύρια τόπατα κε απ'όλα έμπρο

για λογαριασμό τις ΕΣΣΔ. Σκεπάζοντας τις αρπαχτικές-τους προθέσεις (ναμερένια) με λυγές λυγές διγίματα κε' νταύσσα για το «εθνικό νταστόνιστδο», για την ιπεροχί (πρεδοσχόντστδο) του γερμανικού για το γιαπωνέζικου έθνους πάνο ς' όλα τ' άλλα έθνη, ι φασίστες έκαναν τι Γερμανία κε Γιαπωνία κυριότερες κε λον φοδερές ντουκισι εστιες (οστζαγί), πυ φοδερίζουν την ιρίνι (μυρ) με κενόριο προτάκυστο εματιρό μακελιό (μπό-ινια) τον λαόν. Ι Γιαπωνία άρταχ χυπαράιζε απ' το Κιτάι ένα μεγάλο όμπλαστ—τι Μαντζουρία με κόσμο ος 30 μιλιόνια ανθρώπους κε κυτέβι να κυτζιρέφκετε έμπρο στο θάθος του ίδιου Κιτάι. Έτσι κε κτέρουμε ότι ακόμα τι εν ι φασιστική Ιταλία χαπάτεψε με αρπαχτική επιθεσι στην Αφρική την Αδισινία κ' έκανε τα δέκα μιλιόνια κόσμο τις χόρας αφτίς εκλάβος τον ιταλόν μπανκιρον, εμπόρον κε παπάδον. Διαδίδοντας, το εθνικό ντουσμανλίχ κε φιτέδοντας το εσοβινισμό, διλαδί τέτιο έσθιμα (τσόδστδο), όταν ο άνθρωπος λιζμονάι τις τακτικές αντιθέσεις μέσα στο έθνος κε θάζι το έθνος-του κι' άλλο πσιλά απ' τις άλλες εθνικότιτες, ι μπουρζουαζία θέλι να επιτίχι διο σκοπός. Πρότο μαγανέβι να δικελογίσι (οπραδντάτ) τα λιστρικά (ραζμπόιν.τσιε) αρπάζματα κε τις λιστέψεις τον κσένον χορόν κε λαόν (όπος το κάνι τώρα ι Γιαπωνία κε ι Ιταλία κε ετιμάχκετε να το κάνι ι Γερμανία) κε, δέφτερο αποτραβάι την προσοχί κε τις δινάμις του προλεταριάτου κι' όλον τον δουλεφτάδον τις χόρας-τις απ' το τακσικό πολέμιζμα, κε μ' αφτό διναμόνι την εκσυσία-τις κε κι' άλλο πολά μεγαλόνι την εκσπλοατάτσια. Όστε, το εθνικό ντουσμανλίχ κε την εθνική καταπίεσι ο καπιταλισμός άλιαχ τα χριάζετε. Δίχος αφτά ι μπουρζουαζία κε ι πομέστζικι δε θα μπορούσαν να κυριαρχύν. Κε άλλο λυγάς, δίχος την αδερφική ένοσι τον δουλεφτάδον δεν έχι τζαρά να χυτχαρέφκεσε απ' την εθνική καταπίεσι, απ' την καπιταλιστική εκσπλοατάτσια, δεν έχι τζαρά να χάσουμε τους καπιταλιστές. Νά γιατί ι πρότι μεγάλη δάσκαλι τις εργατικές τάξεις κι' όλον τον δουλεφτάδον—ο Μάρκς κε Ένκελς—όλο τον κερό-πα προσκαλύσαν τους εκσπλοατίρουμει κε τους καταπιεζόμενους όλον τον εθνόν κε τον λαόν να ζμίκσυνε τις δινά-

μης-τους για το πολέμιζμα χαρσού στον καπιταλισμό, για το σοσιαλισμό.

Την πρόσκλησί-τους ο Μαρξς και Ένκελς στα 1848 την εκφράσανε για πρώτη φορά με το μεγάλο σύνθημα. «ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΗ ΟΛΥ ΤΥ ΚΟΖΜΥ, ΕΝΟΘΙΤΕ!», πόιο απ' αυτό τον κερό έντον μαχιτικό Ιντερνατσιοναλιστικό (ντυνιατικό) σύνθημα, πυ σορέβι κάτω απ' τις κόκινες ρεβολιυτσίονι σιμέες-τους προλετάριους και τους καταπιεζόμενους όλυ το ντυνια. Ο Λένιν και Στάλιν σταθίκανε μεγόλι και μεγαλοφίς σινεχιστές (προντολζζάτελι) το έργο 'το Μάρξς και Ένκελς. Αφτί κι' άλλο αναπτίκανε κ' εκσίγισαν (ραζιανίλι) στους δουλεφτάδες τι διδασκαλία το Μάρξς και Ένκελς, ότι δίχος την αδερφική ένοσι τον δουλεφτάδον όλον τον εθνόν, δίχος τι μπέκκι ένοσι τον εργάτον και χοριατόν με επικεφαλίς τους εργάτες γιαν τους πιο οργανομένους και τακσικά σινιδιούς, δεν έχει τζαρά να χάσουμε τους καπιταλιστές και πομέστζικους για να πάρουμε την κρατική εκσυζία και να κάνουμε τι διχτατορία το προλεταριάτου. Και δίχος τι διχτατορία το προλεταριάτου δεν έχει τζαρά να χτισουμε το σοσιαλισμό και δεν έχει τζαρά να χάσουμε την εθνική καταπίεσι.

Όλι ι ιστορία το πολέμιζμου το προλεταριάτου και τον δουλεφτάδον λαόν τις ΕΣΣΔ για το χυτχτράιμό-τους απ' το ζιγό τις αφτοκρατορίας (σαμοντερζζάβιε) και το καπιταλισμό, για το χτίσιμο τις κενύριας σοσιαλιστικής κινονίας πάνο στι θάσι το αιαχτασσίχ τον λαόν τεκμήλ επιθεθέοσε, ότι ι λενινιστικο-σταλινική εθνική πολιτική, πυ περάζι ι πάρτια τον κομμουνιστόν ένε σοστί.

Ας ντρανίσουμε τις ρεσπόμπλικές-μας και τα εθνικά όμπλαστ και θα δόμε, στο τί ένε το μεγάλο αγιαχτασσίχ και ι ισχί τον λαόν τις ΕΣΣΔ.

Μα για να φανταστήμε (πρενσταβλιάντ) φοσερά και να χρικίσουμε καλύτερα, τι έχουμε σήμερα, πρέπι τζόλμασα κοντά να φέρουμε στο νό-μας, τί ήτανε έμπρο απ' την Οχτοβριανή ρεβολιούτσια το 1917.

Ι ΤΣΑΡΙΚΙ ΡΟΣΙΑ ΙΤΑΝΕ ΦΙΛΑΚΙ ΓΙΑ ΤΥΣ ΛΑΥΣ

Ο Λένιν ίπε τιν τσαρικί πομεστζικο-μπυρζουαζικί Ροσία, φιλακί για τυς λαύς. Κε αλίθια, το ζίσμο τον πολι-
άριθμον εθνικοτίτον τις τοτινίς Ροσίας ίτανε τόσο βαρί κε
σινεφιάρικο, ότι ίχε τζαρά να το σινκρίνις (σραβνίτ) μόνο με
το ζίσμο στι φιλακί. Άντα ίταν ο τσάρος, ι πομέστζικι κε
καπιταλιστές, γενικά όλι ι δουλεφτάδες ζύσανε άλιαχ βαρέα,
μα απ' όλα πολά ανταγιάνεφτι ίτανε ι κατάστασι τον δουλε-
φτάδον τον μι ροσικόν εθνικτίτον, πυ τυς έλεγαν τότε
περιφροντικά (πρεζρίτελνο) «αλοεθνίς». Απ' τε σκληρί εκσπλοα-
τάτσια μπαςσά καταπιέζανε τυς δουλεφτάδες κε πολιτικά,
έκοθαν τζαχ τα λον χριαζόμενα ανθρωπινά υχύμια-τυς, ίπυ,
κατ'λίγο-πα αν ίταν, ίχανε ι δουλεφτάδες τις ροσικίς εθνικότητας.
Σαν δικεολογία (οπροβντάνιε) τις τέτιας καταπίεσις ι ρόσι
πομέτζικι κε καπιταλιστές έλεγαν, ότι ίδια ι φίσι χόρισε τι
ρύσικι φιλί (πλέμια) ανάμεττα σε πολές άλες σαν πιο δυνατί
κε με τάλαντο. Ι ίδια ι ιστορία απόδixε τιν ανισότιτα τον
μικρόν φιλόν με μας». Αφτά τα λόγια, πυ γράφτιχαν στα
1908 σε μια απ' τις πιο τζερνοσότενι τσαρικές εφημερίδες στι
«Νόβοε θρέμια», τεχμίλ μιάζουν αφτό, για το τί στις δι-
κές-μας μέρες λέγυνε ι γερμανί, γιαπωνέζι, ιταλί κε' άλι
φασίστες δικεολογόντας τις λιστρικές-τυς δουλιές κε προθέσις.
Κάτο απ' τα σινθήματα, ότι, ταπλός, «ίδια ι φίσι χόρισε»,
«ο ίδιος ο θεός έχρισε», ι ρόσι τσόρι σε εκατοντάδες χρόνια
χαπατέθανε, λιστέθανε, κε καταπιέζανε τις πολιάριθμες εθνι-
κότιτες στα μακρινά γιαγάιδα τυ Ιρινικού οκεανύ κε στι Σιβι-
ρία, στι Μεσέα Ασία κε στο Βόλγα, στιν Υκρανία στον
Κάφκασο κε στα γιαγάιδα τις Βόριας, Βαλτικίς, Μάθρις κε
Κασπίας θάλασσας. Πίσο απ' τυς τσαρικύς γενεράλυς πυ χα-
πάτεθαν τις εθνικές οκράινες, δάιναν αμέσος κε ο ρόσος
τζ νόδνικος κε ο ζζαντάρμος, ο φαμπρικάντις κε ο έμπορος,
ο πομέστζικος κε ο παπάς. Κε όλι αφτί, γιαν τα υρύια

ρόφαναν το έμα τον δουλεφτάδον κε τράθαναν άπιρες πλυσίες. Λον τα πλοντορόντι κε πλύσια από οφέλιμα οριχτά (ισχοπάεμμε) τόπατα, λον τα πιχτά όρατα, λον τα καλά τόπατα τα έπερναν απ'το ντόπιο κόσμο, κε τα έδυγαν στους ρόσους γενεράλους, πομέστζικους, παπάδες, κυλάκους κε φαμπρικάντες. Φόντις πιμενισσқан δίχος τόπο, δίχος σπιτι, ο ντόπιος δουλεφτάδικος κόσμος, ίτανε ζυρλαιμένος να παί να δουλέβι ε'αφτός τυς υποδουλοτές (ποραμποτίτελι) με λον θαριές, δουλιές σινθίκες (υσλόδια) τις δουλιάς.

Με έμα, δουλεφτάδικο ιδόρο κε δάκρια ίτανε ποτιζμένα στα εθνικά κράι όπως κε σε όλη την τσαρική Ρωσία: μπιτζανέες τον πομέστζικον, τα χυτράδα τον κυλάκον, ι καπιταλιστικές φαμπρικές κε τα εργοστάσια. Πάνο στι χαμπύρα τον δουλεφτάδον, με τα δουλεφτάδικα καπίκια-τους έχτιζαν εκκλησίες κε μοναστήρια, πυ ίτανε όπλο τις κι' άλλο λίστεπεις τυ εθνικού κόσμου. Ι κοτάστασι τον δουλεφτάδον τον εθνικόν ραιόν τότε ίτανε ακόμα κι' άλλο θαριά κε ανταγιάνεφτι ακόμα κε απ' αφτό, ότι απ' τυς ρόσους καπιταλιστές κε παπάδες μπαεσχά τυς κόμπαναν κε τυς έφτάγαν εκσπλουτάτσια ι δικί-τους πλόσι — ι ντόπιι κυλάκι, κινάκι, μυλάδες, κειόνόζι, ραθιν. Κε έτσι, νίεσκεντον διπλή καταπίεσι. Αν θα πάρουμε την πύσι κι' αν ίνε-πα εθνική-μας ρεσπόμπλικα κε όμπλαστ, κε θα μάθουμε την ιστορία-τους εμπρο απ' την προλεταριακή ρεβολιούτσια τυ 1917, τότε φανερά έχι τζαρά να ντρανάς, ότι όλοι ι ιστορία ίνε γιομάτι μόνο με πίκρες, απάνθρωπα θάεσανα κε δάκρια. Νά, για παράδειγμα, τί έλεγε το Φλεδάρι τυ 1936 στι συνεδριάσι τυ ΒΤΣΙΚ (Πανρωσικό κεντρικό εκτελεστικό κομιτέτ) ένας ρυκοθοντίτελιος τις κιθέρνις τις Γιακότικis Αφτόνομis ρεσπόμπλικας ο σιν. Γάμπισσεθ: «Ι Γιακώτια στα περαζμένα χρόνια ίθε όλο το θάρος τις κατάστασις τις απικιακis οκράινας. Στο περσιμο τυ XVII εόνα (θεκ) ι ρόσι καταχτιτές χαπάτεπσαν το κράι κι' ο ντόπιος κόσμος έπαθε σκληρί απικιακή λίστεπσι με μεγάλες τιμοριες (ραπράθα). Σόρεθαν πλόσια λια (ντομπίτζα), τα δέρματα, τα έλεγαν τότε «μαλακό ρύχλιαντ». Ι τσαρικο-πολιτεια

ρόφαναν το έμα τον δουλεφτάδον κε τράδαναν άπιρες πλύσιες. Δον τα πλοντορόντι κε πλύσια από οφέλιμα οριχτά (ισχοπάεμιε) τόπατα, λον τα πιχτά όρατα, λον τα καλά τόπατα τα έπερναν απ'το ντόπιο κόζμο, κε τα έδουγαν στους ρόους γενεράλως, πομέστζικως, παπάδες, κυλάκως κε φαμπρικάντες. Φόντις πιμενισκάν δίχος τόπο, δίχος σπίτι, ο ντόπιος δουλεφτάδικος κόζμος, ίτανε ζυρλαιμένος να πάι να δουλέβι. Σ'αφτός τυς υποδουλοτές (ποραμποτίτελι) με λον θαριές, δουλιές σινθίκες (υελόδρια) τις δουλιές.

Με έμα, δουλεφτάδικο ιδόρο κε δάκρια ίτανε ποτιζμένα στα εθνικά κράι όπως κε σε όλη την τσαρική Ρωσία: μπιτζανέες τον πομέστζικον, τα χουτράιδα τον κυλάκον, ι καπιταλιστικές φαμπρικές κε τα εργοστάσια. Πάνο στι χαμπόρα τον δουλεφτάδον, με τα δουλεφτάδικα καπίκια-τους έχτιζαν εκκλησίες κε μοναστήρια, πυ ίτανε όπλο τις κι' άλλο λίστεπσις το εθνικό κόζμύ. Ι κοτάστασι τον δουλεφτάδον τον εθνικόν ραιόν τότε ίτανε ακόμα κι' άλλο θαριά κε ανταγιάνεφτι ακόμα κε απ' αφτό, ότι απ' τυς ρόους καπιταλιστές κε παπάδες μπα-σσχά τυς κόμπαναν κε τυς έφτάζαν εκσπλουτάτσια ι δικί-τους πλύσι — ι ντόπιι κυλάκι, κινιάζι, μυλάδες, κσιόνόζι, ράβινι. Κε έτσι, νίσκεντον διπλί καταπίεσι. Αν θα πάρουμε την πύοιο κι' αν ίνε-πα εθνική-μας ρεσπούμπλικα κε όμπλαστ, κε θα μάθουμε την ιστορία-τους έμπρο απ' την προλεταριακή ρεβολιούτσια το 1917, τότε φανερά έχι τζαρά να ντρανάς, ότι όλη ι ιστορία ίνε γιομάτι μόνο με πίκρες, απάνθρωπα θά-σανα κε δάκρια. Νά, για παράδειγμα, τί έλεγε το Φλεβάρι το 1936 στι σινεδριάσι το ΒΤΣΙΚ (Πανρωσικό κεντρικό εκτελεστικό κομιτέτ) ένας ρυκοθοντίτελιος τις κιθέρνις τις Για-κούτικis Αφτόνομis ρεσπούμπλικας ο σιν. Γάμπισσεβ: «Ι Γιακούτια στα περαζμένα χρόνια ίδε όλο το θάρος τις κατάστασις τις απικιακίς οκράινας. Στο πεσίριμο το XVII εόνα (βεκ) ι ρό-σι καταχτιτές χαπάτεπσαν το κράι κι' ο ντόπιος κόζμος, έπαθε σκληρή απικιακή λίστεπσι με μεγάλες τιμορίες (ρα-πράθια). Σόρεβαν πλύσια λία (ντομπίτζα), τα δέρματα, τα έλεγαν τότε «μαλακό ρύχλιαντ». Ι τσαρικο-πολιτσία

εκσυζία, ι λιστές τυ εμπορικό καπιτάλ αντάμα με τυς για-
χύτους τοεόνους κε κυλάκους σκλάβοναν κε αχιέφτα έκαναν εκ-
πλοατάτσια τις δουλεφτάδικες μάζες τον γιαχύτον, εθένκον,
οντύλον (γινκαγίρον), οραθεντλάνον (κύκτζι) κε τις άλες,
μικρές εθνότιτες τις Γιαχύτιας. Ο σκοτινός άμαθος λαός, ζύ-
σε άλιαχ παρακάτα κε μισοπιναζμένα. Ι γορίπ πυ ιτανε ι
βασικί μάζα τυ κόσμου, έτρογαν ευρογάτα, το χαμπύχ τον
δέντρον τις ρίζες τον φυτόν, γιά τα μισοσαπιμένα πσά-
ρια. Ι πίνα ιτανε παντοτινό φαινόμενο (γιαβλένιε). Βασίλεβε ι
αμάθια, ι αμορφοσιά (νεδέζζεσθo), ο αριθμός τον γραματι-
ζμένον τέχα ζόνιςσκεν ος τα 2 προτσέντα. Στα σπίτια στο
ένα μισό ζύσαν ι άνθρωπι, κε στο άλλο μισό, όπου θρισκόντανε
τα ζόα πιχτά ύτε το χοριζότανε με γυνέα. Ο κόσμος, ας τ'
ασιλί-τ δεν ίκσερε-πα τι γιατρικί βοίθια. Τα βαρέα πόνους—το
τυμπερκυλιόζ, το τράχομα—έβαλαν στις πλατιές μάζες μπέ-
κχο φυλέα. Ι γιαχύτι θρισκόντανε πας το χάθιμό-τους κε
κάμποσες εθνότιτες πσιρσαν τεκμίλ να χάνουντε απ' το ντυ-
νιά. Σίμφονα με τιν απογραφί τυ 1926 έμιναν 396 νυμάτ
οντύλι κε όλο όλο 17 νυμάτ τζυδάντσι.» Το ίδιο έχι τζαρά
να πιας κε για τυς μαρίτςους (το μαρίσκι αφτόνομο όμπλαστ
θρίσχετε σιμά στο Βόλγα λίγο πιο νότια απ' τιν πόλι Γόρκι)
Ι μπογιάρι, ι πομέστζικι κε ι τζινόβνικι μπέλικσαν τα καλίτερα τό-
πατα κε χυλντατράισαν τυς μαρίτςους στα όρατα κε στους θάλ-
τους, (μπολότα). Απ' τιν πίνα, απ' τυς πολύς πόνους —
τράχομα, τυμπερκυλιόζ, ζομπ — ο λαός πεθένιςσκε.

Ήλιαχ πολά μικρά πέθαναν στι Ροσία έμπρο απ' τι
ρεβολιούτσια. Περισότερο, παρά σε κάθε άλι ευρωπαϊκή χώρα.
Μα ι τορινί τεριτόρια τυ Μαρίσκι αφτόνομου όμπλαστ κε
τότε-πα μπιλλάίθεν με τα πολά θάνατα. Ος τα 50 προτσέν-
τα μικρά πεθένιςσχαν εδό στο πρότο χρόνο τυ ζίσμου-τους
πολά απ'τα 25 προτσέντα όταν ιτανε από 1 ος τα 4 χρο-
νόν.

Ι γέρι όταν έρχουντε στο νό-τους τα περαζμένα χρόνια,
αλήθια λέγυνε:

Αν δε θα ιταν ι Οχτοβριαντ ρεβολιούτσια, αν δε θα ιταν

ι μπολσεβίκι, ι μαρίτσι τεκρίλ θα χάνονταν απ'τό ντονιά.

Περνόνανε χρόνια, περνόναν εόνες
Δεν ίχαμε ίτζ-πα κανά λυγάς θαχτ
Ζζαντάρμι κε πάνι κε κσιόνόζι ν' πυπάδε
Γιαν λίχι παντού κινιγόναν εμάς.
'Ν' τό σρόμπολ, ταςσμάχ διτσόνιςσαν μας
Μπουλιάιβαν τα ράσσεσ, μπουλιάιβαν τ' αμπλάτια.
Μεγάλ με μικρί όλο ίχανε πόνια.
Απ' λον τα μικρά-τους τα χρόνια.

'Ετσι γράφανε στο μεγάλο-μας αρχιγό σιν. Στάλιν λί-
γιο έμπρο δουλεφτάδες τις Σοβιετικίς Μπελορούσιας στο μεγάλο
πίμα-γράμα-τους, πυ το υπόγραψαν διο मिलीονία άνθρωποι.
Πάλι γι' αφτά τα θαρέα περαζμένα χρόνια φέρυν στο νύ-τω
κε ι δουλεφτάδες τις Γρόζιας στο γράμα-τους στο σιν. Στάλιν.

Δεν ίχαμε καμιά χαρά, το χασιθέτ δεν ίχε άκρα.
Σκοτίν ανκάλιαζεν-μας πάντα κε σκιλίσια ήταν ι ζοί-μας.
Τ' αρσούζκα όπλα τυ ντυσσανύ, θγάλιςσαν το πσιί-μας.

'Ετσι ζόνανε έμπρο απ'τι Μεγάλι σοσιαλιστικί ρεβολιού-
τσια ι πολιάριθμι λαί τις ΕΣΣΔ.

Απ'αφτό, ότι ι κατάστασι όλον τον εθνικοτίτον στη
τσαρική Ροσία ίτανε ανταγιάνεφτα θαριό ίνε φανερό, ότι το
ζίσιμο απλόγου-τ χριάζεντον να σκυντάι αφτές τις εθνότιτες
να ζμιχτόν για να πολεμίσυνε χαρσού στον τσαριζμό. Ι κα-
πιταλιστές κε ι πομέστζικι φοδόντανε αφτό το ζμίξιμο κε
μ' όλα τα μέτρα μαγανάιβαν να χολντατρέδυν το ένα έθνος
πάνο στο άλλο κε να σπύρυν ανάμεσά-τους το αιαχλάσσεφτο
ντυσσεμανλίχ. Πολές χιλιάδες κε εκατοντάδες χιλιάδες δου-
λεφτάδες τον λυγάς λυγάς εθνικοτίτον χάθικαν απ'τα
εθνικό ντυσσεμανλίχ απ'τα χέρια τον απλογνύ-τους ταχσιν
αδερφόν. Δε μπορόμε, για παράδιγμα, να φέρουμε στο νύ-τω
μας δίχος φρίκι (ύζζας) τιν αμιθέα (βζαίμονο) ιστρεμπλι
εκίνες τις άγριες σφαγές, πυ νισκινταν στον Κάφκασο
τσαρικό κερό, ανάμεσα στους γρουζίνους, αρμένιδες, τούρκους

αλα ἔθνη. Μία μία ο κόσμος ολάκερον αρμένικον γιά τὴν τὺρκικον χοριόν κε τζαχ ραιόν σφάχιντον κε χάνιντον ὅχι απ'τα χέρια τον τσαρικόν παλάτζ, μα απ'τα χέρια τον κυμπυμένον δουλεφτάδον. Χοριστά μαγανάϊθαν ἡ ρόσι πομέστζικι, ἐμπορι, τζινόθνικι κε ἡ παπάδες να διαδόσουν (ρασπροστανίτ) τον αντι-σεμιτιζμό, διλαδί το ντυτσμαλίχ χαρσού στους εθρέυς. Στι τσαρική Ροσία, τίλογα ἴνε τόρα στις φασιστικές χόρες με σικοφαντία (κλεβετά) πας τους εθρέυς κε με τα πογρόμια μαγανάϊθαν ν'αποτραδίσουν τιν προσοχί τον δουλεφτάδον απ'το τακσικὸ πολέμιζμο.

Αν ἴτανε-πα, ἡ διάδοσι το εθνικὸ ντυτσμαλίχ, ἡ σκληρί πολιτσεΐσκι πρεσλέντοθάνια, αν ἴτανε-πα το εκσαγόριζμα τις κυλακιάς, τον παπάδον, ἡ τσαρική εκσυζία δε μπόρεσεν να βαστάσκι στην ιποταγί (ποκόρνουστ) τους δουλεφτάδες τον καταπιεζομένον εθνόν. Ὅχι ἀρέα μία ἐδὸ, μία ἐκί νίσσκινταν κσεγέρσις (βοστάνια) τον δουλεφτάδον-νατσιονάλον χαρσού στους ρόσυς κε ντόπιως καταπιεστές. Ακόμα πολὰ χρόνια πίσο στον Αντικάφκασο ἐγιναν κάμποσεσ εκσεγέρσις τον χοριατόν: στα 1912-13 ἴτανε εκσεγέρσις τον χοριατόν στην Καχέτια, στα 1841—στι Γόριζ, στα 1857—στι Μινκρέλια, κε στο 1858—στιν Ιμερέτια. Ἡ εκσεγέρσις τον χοριατόν στον Κάφκασο κε ἴστερα ὅχι μία νίσσκινταν στους λυγάς-λυγάς τόπους κε στο λυγυς λυγάς κερό. Τίτκεσ εκσεγέρσις ἴτανε ὅχι λίγκεσ κε σε ἄλα εθνικά ραιόν τις Ροσίας. Για παράδιγμα, στι Μεσέα Ασία στα 1898 ἐγινε εκσεγέρσις στο τοτινὸ Φεργάνικο ὀμπλαστ, στα 1910—στο Κατά-Κυργάν, στο 1916 ἡ εκσεγέρσις χαπάτεπσε εκεδὸν (ποτζτί) ὅλι τι Μεσέα-Ασία. Κσέρουμε σκόμα, ὅτι στην περίοδο τις ρεβολιούτσιας το 1905-1907 ἡ εθνικὴσ οκράινεσ τις Ροσίας ἐπερναν μεγάλο μέρος στο κίνιμα. Στα 1907 ο αντιθασιλιάς στον Κάφκασο, ο γραφ Βοροντσόφ-Ντασκόφ ἔδογε χαμπάρ στο τσάρο, ὅτι ἐκί το επαναστατικὸ κίνιμα, πῖρε διαστάσις (ραζμέρι), πυ «ἴνε φοδερέσ για το κράτος». Ἐνα κομάτι τις γυρπέρνιας τις Τιφλίδας κι' ὅλι ἡ γυμπέρνια τις Κυταϊδας, γράφκεντον ε' αφτό το χαμπάρ, «ανκάλιαστικαν απ' τις ταραχές (βολνένια) το χοριάτικυ νόζμου πυ

περνύσαν με πογρόμια τον μπιτζανέον τον πομέστζικον, με
άρνισι (οτχάζ) τον χοριατόν να πλυγαρίσουν τα ποθίνοστι, με
μι αναγνόρισι τις χοριάτικισ εκσυζίας-τους, με θιέο χαπάτεμο
τον ατομικόν τόπατον, με μαζικό κόπσιμο στα κρατικά κε
ατομικά (τζάστνιε) όρατα· στο Τμπιλίσι (Τιφλίδα), στο Βαχύ κε
ς' άλες, πόλιν τυ κράι (τυ Κάφκασυ) σχεδόν κάθε μέρα
νίσσκινταν ζαμπαστόρχες τον εργατόν όλον τον προφέςιν
τζαχ ος τις σπιτί γιαλτζάδες αντάμα...»

Ελμπέτ, όλες αφτές τις εκσεγέρσις ι τσαρική κιθέρνισι
εκιλιρά τις νταγατράιβε. Νά τί έγγραφε κανά 70 χρόνια πίσο
ο τσαρικός γενεράλος Ερμόλοφ για το νταγατράιμο τις εκσε-
γερσις στι Γρούζια: «Νταγατράισαν κε έκαψαν τα εκσεγερμένα
χοριά, τα μπαχτζαίδα κε τις σταφιλέες-τους τις έχοψαν τζαχ

Πός τιμόρισε ι σφετοκρατορία τος στασιαστές στι Μεσέα-Ασία στα 1916

ος' τα αρζείς-τους κε ίστερα από πολλά χρόνια δε θα έρτουν ι προδότες (ιζμένιχι) στην εμπιρνί-τους κατάστασι! Το τεχνικό γαριπλάιμο θα ίνε το θασάνιζμά-τους». Έτσι χάνανε τους εκσεγερμένους ι τσαρική γενεράλι κε στι Μεσέα Ασία, έτσι τους έφταγαν κε στους άλλους τόπους.

Γιατί όλες αφτές ι εκσεγέρσις τον ουλεφτάδον στα εθνικά ραιόν μπίτεθαν με ιτα (ποραζζένιε); Γιατί ίτανε ντυσζμανλίχ ανάμεσα στις εθνικότιτες, ι δινάμις ίτανε κοματιαζμένες κε δεν ίτανε ένα ενιέο ρεβολιυτσίονι ρυκοθότστθο. Κε νά, όταν στι ροσιαλιστική ρεβολιούτσια το 1917 όλι ι καταπιεζόμενι λαί αντάμα κε χάτο απ'το ρυκοθότστθο το επαναστατικό ροσικό προλεταριάτο με επικεφαλής τι μαχιτική μπολσεβίχιχι πάρτια το Λένιν—Στάλιν έζμικσαν τις δινάμις-τους, τότε νίχιζαν. Πίρανε τιν τζαρά λέφτερα να χτίζυνε το κενύριο, χαρύμενο ζίζιμό-τους.

Ι ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΚΣΥΣΙΑ ΔΙΜΙΥΡΓΙΣΕ ΤΟ ΑΓΙΑΧΤΑΣΣΛΙΧ ΚΕ ΤΟ ΤΖΙΤΖΑΚΙΖΜΟ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΤΙΣ ΕΣΣΔ

«Τον Οχτώβρι το 1917, όταν κσετιλίχτικε σ' εμάς η μεγάλη προλεταριακή ρεβολιούτσια, όταν νκρεμίσαμε τον τσάρο, τους πομέστζικους κε τους καπιταλιστές, ο μεγάλος Λένιν, ο δάσκαλός-μας, ο πατέρας-μας κε πεδαγωγός-μας, ίπε, ότι από τόρα δεν πρέπει να ίνε νε κηρίαρχι, νε ιποταγμένι λαί, ότι η λαί πρέπει να ίνε ένα κε λέφτερι. Μ' αφτό παράχωσε στο μυρμόρ τιν παλιά τσαρική, μπυρζουαζική πολιτική κε κίρικε τιν κενύρια, μπολσεβίχικη πολιτική—τιν πολιτική το αγιαχτα-σλίχ τιν πολιτική τις αδερφοσίνης ανάμεσα στους λαός τις χώρας-μας».

Έτσι έλεγε ο σιν. Στάλιν το Δεκέμβρι το 1935 στεις κεπς τον εμπρολάτον κολχόζνικον κε κολχόζνιτσον το Τατζικιστάν κε το Τυρχμενιστάν μαζί με τους ρυκοβοντίτελιους τις πάρτιας κε τις κιδέρνις.

Η Σοβιετική εκσυσία απ' τις πρώτες μέρες τίλογα ήταν άρχισε αλθινά να πραγματοποιεί τι λεβινιστικο-σταλινική εθνική πολιτική. Οτ' ήτανε το μπασσχαρεφτίρκο κε δυνατό ρυκοβόντ-ετβο τις μπολσεβίχικής-μας πάρτιας, μπορέσαμε αντίς καθιστε-ριμένι, καταπιεζόμενι γαρίπκι κε εθνικά νταγλιμένι χώρα να διμιουργίουμε αν το πόμε με τα λόγια το σιν. Στάλιν, «αφτί τιν όμορφι οργάνοσι τις σινεργασίας (σοτρόννιτζεστβα) του λαόν, πυ λέγετε Ένοσι τον Σοβιετικόν Σοσιαλιστικόν Ρεσπόμπλικον κε πυ ίνε το ζοντανό προόμπραζ τις ένοσις του λαόν σ' ενιέο ντυνιάτικο νιχοκiriό στον έμπρο κερό».

Για να γίνουμε τεχνικά ισόνομες με τους ρώσους για τις εθνικές ρεσπύμπλικες και τα όμπλαστ δεν έβρισκαν μόνο τα πολιτικά ούμια. Χρειαζόνταν να τους δώσουμε τζαρά ν' αναπτύσσεται το νικοχιριό-τους στην πόλη και στο χωριό, την εθνική τους κουλτούρα, να δημιουργήσουμε τα κάδρα-τους. 'Αμην απ' τα πρώτα χρόνια της ρεβολιούτσιας όλα αυτά δεν είχε τζαρά να τα κάνουμε. Μα όταν μπίτεψε το εμφύλιο (γραζζιτάνσκι) ντυχός, όταν είχαμε την τζαρά ν' αρχίσουμε το νικοχιριάτικο χτίσιμο, η κομμουνιστική-μας πάρτια στο δωδέκατό-της σινέδριο τον Απρίλη του 1923 πήρε πάνω στο ντοκλάτ του σιντρόφου Στάλιν την απόφαση απ' όλες τις μαρέες να κάνουμε γιατμή τους λένιντες λαούς να χτίζουνε το σοσιαλιστικό-τους νικοχιριό και την κουλτούρα. Ο σιντρόφος Στάλιν έδωσε τεχνικά ζοστής και φανερές οχάζάνιες, τί πρέπει να κάνουμε έτσι, ώστε να εχτελέσουμε τις αποφάσεις της πάρτιας. Αφτές η οχάζάνιες του σιν. Στάλιν ήτανε τίτχες: πρώτο, να δημιουργήσουμε (ζοζτότ) τη σοσιαλιστική βιομηχανία, που να ίνε βάση για το ζμίχσιμο τον χωριάτν λόρια στην εργατική τάξη· δεύτερο, να σιχόσουμε το χωριάτικο νικοχιριό· τρίτο, να κοοπερατιβοποιήσουμε τις πλατιές μάζες τον χωριάτν και κυστάρων· τέταρτο να κάνουμε τα Σοβιέτ καρδιακά και να ίνε γριχόμενα για τις δουλεφτάδικες μάζες, μ' άλλα λόγια, να καθίσουμε εκεί ντόπιους ανθρώπους και να περάσουμε τη δουλιά αφτόν τον Σοβιέτ, στη ντόπια, καρδιακή γλώσσα· πέμπτο, ν' αναπτύσσεται την εθνική κουλτούρα, διλαδή να χτίζουμε εθνικά σχολιά, θέατρα, κλυμπ, κύρσα νιβερσιτέτα.

Ας δώμε τώρα πως τα χωριστά παραδείγματα, πός εχτελέστηκε αφτό το σταλινικό πρόγραμμα. Ας πάρουμε σιφτέ τις ρεσπύμπλικες της Μεσέας Ασίας—το Υζμπεκιστάν την Τυρκμενία και το Τατζικιστάν. Αφτές ήταν η λον καθιστεριμένες απ' όλες τις ενοσιακές ρεσπύμπλικες (και ενοσιακές ρεσπύμπλικες έχουμε τώρα εφτά: 1) η ΡΣΦΣΡ, διλαδή η Ροσική Σοσιαλιστική Φεντερατίβη Σοβιετική Ρεσπύμπλικη, 2) την Υκρανία, 3) την Αντικαυκασιανή Σοσιαλιστική Φεντερατίβη Ρεσπύμπλικη και όπου μπένουν η Αρμένια, Γρόζια και το Αζερμπαϊτζάν,

4) τη Μπελορούσια, 5) το Υζμπεκιστάν, 6) την Τυρκμενία και 7) το Τατζικιστάν).

Στον κερό το πρώτο και το δεύτερο πεντάχρονο αυτές οι τρεις ρεσπύμπλικες τόσο αναπτίχτικαν χάλις τίλογα πέρασαν οι στρατά κάμποσον δεκάδον και εκατοντάδον χρόνον.

Σ' αυτές τις ρεσπύμπλικες έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια δεν ήταν κανά λυγιάς βιομηχανία-πα. Και στον κερό τις Σοβιετικές εκσυζιάς απ' όλα πολλά στον κερό το πρώτο και το δεύτερο πεντάχρονο στο Υζμπεκιστάν, στην Τυρκμενία και στο Τατζικιστάν έχτισαν πολλές φάμπρικες, εργοστάσια, ηλεκτροστάσεις και αρδεφτικές εγκαταστάσεις (ορασίτελνιε σοορτζένια). Το Τασικέντ (η στολίτσα του Υζμπεκιστάν) που έμπρο ήτανε τόπος όπου ζορέφκινταν η τσαρική τζινόβνικι, ζζαντάρμι και γε-νεράλι, τώρα έντυν μεγάλη βιομηχανική πόλι με μισό μιλιόν κόζμο. Εκί ένε μεγάλο τεκστίλνι κομπινάτ, ένα μεγάλο εργοστάσιο χοριατικο-νικοιριάτικις μηχανουργίας και άλλες βιομηχανικές πρετπριάτιες. Στην πόλι Φεργάν (και αφτί ένε στο Υζμπεκιστάν) ένε γλοπτζατο-μπυμάζζνι, μετακσοχλοστικές, παμπαχί και άλλες φάμπρικες. Στο Υζμπεκιστάν, τίλογα και στις άλλες ρεσπύμπλικες τις Μεσέας Ασίας άλιαχ αναπτίχτικε η φαιματική βιομηχανία.

Το Τατζικιστάν, πούο έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια ήτανε θότζινα του εμίρι τις Μπυχάρας και πούο χαμιά-πα δεν ίχε χαμιά μικρή φάμπρικά-πα, τώρα έχι πολλές μεγάλες φάμπρικες και εργοστάσια, για παράδιγμα, το εργοστάσιο που κάνι δέρμα, μετακσοχλοστικές φάμπρικες, εργοστάσιο για εθέρια λάδια και άλα. Διμιουργίσαμε άλιαχ μεγάλο ιριγατσiónι χτίσιμο το Βαχςστρόι (απ' το όνομα του ποταμιού Βαχς). Αυτό το αρδεφτικό ζίστιμα θα μπορέσι ν' αρδέπει 67 χιλιάδες εκτάρια τόπο.

Στην Τυρκμενία ένε άλιαχ μεγάλα ζαπάς κυχούρτ, μπαμπιλίτ και άλα φυσικά πλούτι, που έχυν ντυνιάτικι σιμασία. Γι' αυτό εκί λον πολλά κσετιλίχτικε τέτια βιομηχανία, που θα ιςλιτραίσι αυτά τα πλούτι. Για παράδιγμα στην ποςτίνα Καρα—Κυμ χτίσαμε εργοστάσιο κυχούρτ, στο Καρα—Μπου

γας—εργαστάσιο για το ιεσλιτράιμο το μιραμπιλίτι κ.τ.λ. Στην Τυρκμενία χραν χαντάρ αναπτίσετε ι διομιχανία το νεφτιού.

Μεγάλες επιτυχίες κέρδισαν ρεσπούμπλικες τις Μεσέας Ασίας κε στο χοριάτικο νικοχιριό. Πάνο στι θάσι τις κολε-χτιβιζάτσιας, πνέσσε σε κάμποσα ραιόν στα 95 προτσέντα κε πάνο στι θάσι τις κενύριας τελιοπιμένις (υσοθερσένστθοδανι) τεχνικίς, ι αδερφικές-μας ρεσπούμπλικες—το Υζμπεκιστάν κε το Τατζικιστάν έγιναν ι κριότερι θάσι για τον εφοδια-ζμό (εναμπζζένιε) όλις τις χώρας με παμπάκι. Το Υζμπε-κιστάν στα 1935 έδωσε πολά από 61 μιλιόνια πότια παμ-πάκι σιρέτς. Χραν χαντάρ μεγάλωσε τιν παραγογή το παμπα-χιό κε το Τατζικιστάν, λον πολά τιν παραγογή το εγιπτιαχό παμπαχιό καλίς πιότιτας. Το Τατζικιστάν για παράδιγμα, στα 1935 τίτχο παμπάκι έδωσε κανά μιλιόν πότια. Μεγάλες επιτυχίες το Τατζικιστάν, Υζμπεκιστάν κε ι Τυρκμενία κέρ-δισαν κε στην ανάπτυξι τις χτινοτροφίας. Στο Τατζικιστάν, για παράδιγμα, στα 1935 τα μεγάλα κερατοφόρα ζόα όσε-ψαν κατά $12\frac{1}{2}$ προτσέντα, τα μικρά ζόα—κατά 43 προ-τσέντα, τα σσιρίδα—κατά $52\frac{1}{2}$ προτσέντα, τ' άλογα—κατά 11 προτσέντα, τα καμίλια—κατά $15\frac{1}{2}$ προτσέντα.

Για τις ρεσπούμπλικες τις Μεσέας Ασίας χοριστί σιμα-σία στην ανάπτυξι το νικοχιριό κε τις κυλτώρας έχυνε ι όρόμι τις σινκινονίας. Έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια αφτές ιταν σκεδόν χοριζμένα ραιόνια απ' όλο το ντυνά κε ανάμεσά-τους. Κε στον κερό τις Σοβιετικίς εκσυσίας εκί θάλαμε κάμ-ποσες χιλιάδες χιλιόμετρα πέτρινη στράτα, γρυντοβί κε σι-δεροδρόμους. Στο Τατζικιστάν τόσο αδίνατα ίτανε αναπτιγ-μένες ι στράτες τις σινκινονίας (σοοπετζένια), όστε μόνο στα 1930 έσσαν το σιδερόδρομο ος το Σταλιναμπάντ—τι στολίτσα αφτίς τις ρεσπούμπλικας.

Τεχμίλ μιθόδιχα (εχάζοτζινο) όσεπσε ι γραματοσίγι κε ι γενικί κυλτώρα όλον τον εθνικόν-μας ρεσπούμπλικον κε χο-ριστά το Υζμπεκιστάν, τις Τυρκμενίας κε το Τατζικιστάν. Έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια ο ντόπιος κόζμος αφτόν τον

ρεσπύμπλικον σχεδόν όλος-πα ήταν αγράματος. Ανάμεσα στους υζμπέκους κε τουρκμένους ήτανε ένα-διο προτσέντα γραμματισμένι, κε ανάμεσα στους τατζίκους όλο-όλο μισό προτσέντο.

Κε τώρα ι γραματοσίνι εκί όσεπσε τόσο, όστε στο λονσιμότερο κερό δε θα ίνε κανίς αγράματος-πα. Χτίστικαν πολλά εθνικά αρχικά, μετέα κε ανότερα σχολιά, πολλά κλυμπ κε θέατρα.

Όλι ι χώρα-μας, πύ ήταν έμπρο κσαπλομένη κε βαριζμένη στο πάτο, ίστερα απ'τι ρεβολιούτσια ισόθηκε κε τραβήχτηκε στο φος, στον ήλιο. Ι εθνότιτες πύ ζύσαν στο παντοινό γαριπλίχ, στι εκυτνία κε τι δισιδεμονία (ςνεβέριε), τζαχ ίστερα, ίδανε τον απλόγυτους, έμαθαν τις δινάμις-τους κε με το κι' άλο μεγάλο αδερφικό γιανντμ τον ρόσον εργατόν κε χοριατόν άρχισαν να χτίζουν το κενύριο, κουλτόρνικο, σοσιαλιστικό ζίσιο.

Ας πάρουμε το ζίτιμα για τις γινέκες. Στον καπιταλισμό ι γινέκες ίνε κατοπιεζμένες κε τις κάνουν εκσπλοατία, κι' άλο πολλά, παρά τους άντρες. Κε σε τέτιες χώρες τις Ανατολίες σαν τις Ινδίες, το Κιτάι, τι Γιαπωνία, ι γινέκα θρίσκετε σε κατάσταση εκλάδας, πύ με το ιστάχ τα άντρα-τις έχι τζαρά όχι μόνο να τιν κάνουν εκσπλοατάτσια, μα κε να τιν πυλίσουν. Σε τέτια κατάσταση έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια θρισχόντανε κε ι γινέκες το Υζμπεκιστάν, τις Τουρκμενίας, το Τατζικιστάν κε τον άλον-μας σοβιετικόν εθνικόν ρεσπύμπλικον κε όμπλαστ. Μα τώρα ι γινέκες ε' όλι τι Σοβιετική Ένοσι ίνε τεκμήλ ισόνομες με τους άντρες. Αφτές πέρνουν το ίδιο μέρος ε' όλο το κρατικό κε κχοκιο-ριάτικο-κουλτόρνικο χτίσιμο. Αφτό ίχε τζαρά να το ντρανόμε απ'τις ειςκέψεις, πύ τις πέραζαν ι ρυκοβοντίτελι τις πάρ-τιας κε τις κιθέρνις με τους εμπρολάτες ανθρώπους τον εθνικόν ρεσπύμπλικον. Εδώ πρέπει να φέρουμε στο νύ-μας το δοδεκάχρονο τατζίκικο κορίτσι πιονέρχα Μαμλιαχίτ Να-χάνγοβα, πύ για τι σταχανοβί δουλιά-τις στο σόρεμο το παμπαχίύ πήρε το παράσιμο (όρντεν) το Λένιν. Το όριμα

το λαό για το καλύτερο χαρόμενο ζίσιο δάσει ε' όλι-μας
τι μεγάλα πατρίδα.

Έτσι, όπως κε ι ρεσπόμπλικες τις Μεσέας Ασίας,
άλλα μεγάλες επιτυχίες ε' όλους τος κλάδους το σοσιαλιστικό
χτίσιμο έχουνε κε ι ρεσπόμπλικες το Αντικάφασου—το Αζερ-
μπαιτζάν, ι Αρμενία κε ι Γρόζια.

Αφτές ι ρεσπόμπλικες, πυ ίνε ακόμα ζιγμένες (ος τιν
επιχίρσι τις κενόργιας κονστιτούτιας τις ΕΣΣΔ) στην Αντι-
καφασιανή φεντεράτια, για τις χοριστές επιτυχίες στο χοριά-
τιχο νικοχικό κε στι βιομηχανία βραδέφτικαν με το παράτιμο
το Λένιν.

Ι Σοβιετική εκουσία δημιόργισε στις ρεσπόμπλικες το
Αντικάφασου άλλα, δυνατί βιομηχανία. Χαρτό στα περάζιμένα
χρόνα άλλα, όσεπε ι βιομηχανία το νεφτιό στο Αζερμπαι-
τζάν, όσεπε ι βιομηχανία το μάργανετς, το κάρβουνο, τις
γορνουράς κε ι άλι κλάδι τις βιομηχανίας στι Γρόζια. Ίστρα-
έφταν μεγάλες πρεντιπριάτιες τις χιμικός κε μπαχίρίτικς
βιομηχανίας στην Αρμενία. Χτίστικαν δυνατές ηλεκτροστάντιες
για παράδειγμα, σαν το Ριονγές στι Γρόζια κε το Ντζοραγές
στην Αρμενία. Μεγάλες ίνε κε ι νίκες τον Αντικαφασιανόν

ρεσπόμενους στην ανάπτυξη του χοριάτικου νικοσιριού. Κα 80% τον χοριάτικον νικοσιριόν του Αντικαφκασού ίνε κολεχτιβοποιημένα. Οτ' πέρασε αφτί η κολεχτιβοποίηση και ιεσλε-τραίσανε την κενύρια τεχνική στον Αντικαφκασό, δυνατά ανα-πτίχτικαν η επεξεργασία και τεχνικές κουλτούρες—παμπάκι, τζάι, πορτοκάλια, μανταρίνια, σταφίλια, τυτόν. Η πλαντάτσες του τζάι, για παράδειγμα, πιάνουν τόρα κανά 40 χιλιάδες εκτάρια τόπο. Στα 1934 εόρεψαν 50 μιλιόνια μανταρίνια, και στα 1935—άρταχ 60 μιλιόνια.

Στο λικθιντάριζμα τις αγραματοσίνας και στο εόκομα τις κουλτούρας η Αντικαφκασιανές ρεσπόμενους κουλτιρέφταν έμπρο-τόσο, όστε ετάθαν μπαρμπάρ με τα εμπρολάτικα ρύσικα ραϊόν τις χόρας-μας.

Η κομμουνιστική πάρτια και η Σοβιετική εκουσία διμύργισαν το μπέκκο αγιαχτασελίχ ανάμεσα ε' όλός τους λαός του Αντικαφκασού. Μπαρόχ στον τσαρικό κερό εκί ίτανε το λον φοδερό εθνικό ντυτσεμανλίχ. Πυθενά-πα αφτό το εθνικό ντυ-εσμανλίχ δεν ίτανε τόσο μεγάλο, τίλογα ίτανε στον Αντι-κάφκασό.

Τεχνίλ χοριστί ανάπτυξι ετι δύνامي-τις πήρε η Σοβιετική Υκρανία. Αφτί πιάνι ένα απ' τους λον βασικούς τόπους στο κουλτουρικο-νικοσιριάτικο και πολιτικό ζύσιμο τις Ένωσις-μας. Για να χρικίεσμε φανερά τα πλύτι και την δύναμη τις Υκρα-νίας, ας φέρουμε κάμποσες τσίφρες.

Νά, για παράδειγμα, το Δονμπάς, που μπένι στο εοστάθ τις Υκρανίας έδοσε ετι χόρα στα 1935—60 μιλιόνια τόνους κάρβουνο. Και μπαρόχ το κάρβουνο ίνε το βασικό γιαχάρ για τι διομιχανία. Τα μεταλλουργικά εργοστάσια τις Υκρανίας ίνε απ' τα λον μεγάλα στο ντυνιά. Αφτά τα εργοστάσια στα 1935 έλυσαν κκεδόν κατá ένα μιλιόν τόνους τζυγόν πολλά, παρά όλα τα εργοστάσια τις Τζεχοσλοβακίας, Γαλίας, Πολο-νίας και Ιταλίας, μαζί παρμένα. Αφτό έχι τζαρά να πικ και για το λιώσιμο του ατσάλιού. Τα εργοστάσια τις Υκρανίας στα 1935 δόχαν κκεδόν κατá 1½ μιλιόν τόνους ατσάλι περι-σότερο, χαρσού στα εργοστάσια τις Γιαπωνίας. Αντάμα ρ'

αυτό πρέπει να έχουμε στο νύ-μας, ότι η Γιαπωνία μετρίσ-
χάτε βιομηχανικά αναπτυγμένη χώρα. Κε στην Ύκρανία χτίσταν
η λον μεγάλη ηλεκτροστάντσια—το Δνεπρογές.

Το αγροτικό νικοιριό τις Σοβιετικές Ύκρανίας πιάνι ένα
απ'τους πρώτους τόπους στην Ένοσι. Σχεδόν όλα τα νικοιριά
τον δουλεψτάδον χοριατόν εκί ινε χολεχτιβοπιμένα κε πλατιά
εξελιτρέβυνε τα τράκτορ, τα κομπάιν κε τις άλες χοριατικο-
νικοιριάτικες μηχανές. Η Ύκρανία δού στι χώρα πολά ζαιρέ.
Στα 1935 ζόρεπεε περισσότερο από ένα μιλιάρντ πότια ζαι-
ρέ. Κε τα λον πολά τζαχυντόρια ζάχαρις τα δού πάλι η Ύκρα-
νία. Στα 1935 στην Ύκρανία ίτανε χραν χαντάρ όσιμο κε
στι χτινοτροφία, κατά 200 χιλ. κεφάλια οστράέφταν τα χτι-
νά κε κατά 110 χιλ. τα θοίδα. Αχόμα πολά οστράέφταν
τα πρόβατα κε τα τραγία. Τα ζιρίδα οστράέφταν σχεδόν κατά
60 προτσέντα. Έάλογα οστράέφταν κατά 93 χιλιάδες.

Αντάμα με το όσιμο το λαϊκό νικοιριό τις Σοβιετικές
Ύκρανίας οσέβι τζάλλα κε το κολτύρνικο πσέλος-τις. Στο
λικθιντάριζμα τις αγραματοσινις, στον αριθμό τον σχολιόν,
ονιθερσιτετον, κλυμπ, βιβλιοθιχόν, θεάτρον κε στον αριθμό
τον οτρεζζντένιον τις ιγιονομίας η Ύκρανία πάι στις λον
πρότες γράδες.

Λέι αλίθια ο πρόεδρος του Σοβιέτ τον λαϊκόν κομισάρων
τις Ύκρανίας ο σιν. Λιόμπτζενκο, όταν λέι: «Στι Σοβιετική
Ύκρανία, σίντροφι, το ζιζιμο ίντων καλίτερο, το ζιζιμο ίντων
κι' άλο ζσένκο. Νά γιατί ο ροντονατζάλνικος του σταχα-
νοβιχού κινίματος ίντων το Δονμπάς, πυ έδωσε τον Σταχά
νοφ. Νά γιατί ο Κριβονός—ο ινιτσιάτορας του σταχανοβιχού
κινίματος στο τράνσπορτ ινε προλεταριος τον σιδεροδρόμον
τις Ύκρανίας. Ο Σταχάνοφ, ο Κριβονός, η Μαρία Ντέμ-
τζενκο, η Χρίστα Μπάιντιτζ, η Αντροστζόχ, η Γνατένκο
κε η άλι σταχανοβιχί τις βιομηχανίας, τον χολχόζικον κε
σοχόζικον τζολιόν ινε αλιθινί γιι κε κόρες του χυτχαραι-
μένου Ύκρανιχού λαού».

Πλύσις κε χαρόμενο ίντων το ζιζιμο κε στι Σοβιετική
Μπελορούσια. Ζερ έχι τζαρά να το θάλις χαρσού χαρσού με

τι χυμωσώδι κι Διτιχί Μπελορούσια πν βρίσχετε κάτω απ' το
ζιγό τον πολονόν πάνον κε χαπιταλιστόν;! Ι χοριάτες τις
Σοβιετικίς Μπελορούσιας, πν ίνε ζμιγμένι κατά 86 προτσέντα
στα κολχόζια, κάθε χρόνο πλατένουν το νικοκiriό-τους κε
νίςσχυνε έφπορι (ζαζζίτοτζινε). Κε γιανασσά-τους—όκσο απ'τι
σοβιετικί γρανίτσα τα αδέρφια-τους ζόνε σε ζιτιλιανία κε
πίνα.

Πάνο στα πλατιά κολχόζια τζόλια τις Σοβιετικίς
Μπελορούσιας υσέθουνε κε χαρόμενα εσυρίζουν τα χοράφια,
το κανάβι κε το σκυλί. Το φλυορίτσο μπελορούσικο σκυλί
πιγένι στις σκυλοκλωστικές φάμπρικες τις ένοσις κε στα
έκςπορτ. Σκυλί στα 1936 έσπιραν 243 χιλιάδες εκτά-
ρια, στον κερό, πν έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια—στα 1916
—σπέρνισσχαν μόνο 94 χιλιάδες εκτάρια.

Έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια ι χοριάτες τις Μπελορούσιας,
τίλογα κε ι χοριάτις όλις τις Ροσίας ζγάλναν τον τόπο
με το κσιλίτικο αλέτρι κε τι μοτίγα. Μα τόρα στα τζόλια
μόνο τις Μπελορούσιας δουλέθουνε πολά από 6 χιλιάδες τράκ-
τορ, 120 κομπάιν κε εκατοντάδες φορτιγά αφτοκίνητα.

Άλιαχ θασικές επιτιγίες κέρδιζε ι Μπελορούσια, τίλογα
κε όλι ι Ένοσι, στιν ανάπτυξι τις βιομηχανίας. Στα 1936
όλι ι βιομηχανία τις Μπελορούσιας θα βγάλι προντόκτσια
για εχςακόσια τριάντα οχτό μιλιόνια ρύθλια.

Ι γραματοσίβι κε ι κουλτούρα τυ κόσμου τις Σοβιετικίς
Μπελορούσιας ετέχουντε στο πσέλος τον εμπρολάτικον ρπόν
τις γόρας-μας. Τίλογα κε στις άλες εθνικές ρεσπύμπλικες κε
όμπλαστ, στι Μπελορούσια μαθένουν στι χαρδιακί-τους γλώσα
όχι μόνο όλα τα μικρά, μα κε άλιαχ πολί μεγάλι-πα.
Μόνο τ'ανότερα σχολιά στι Μπελορούσια ίνε 18, διλαδί,
πολά απ'το ότι ίταν ε'όλι τι Ροσία έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια.

Ι Σοβιετικί Μπελορούσια με τις προσπάθιες (υσίλι)
τον εργατόν κε χοριατόν κάτω απ'το ρυκοθόντςτσο τις
κομμουνιστικίς πάρτιας ίντων νεπριστόπνι χρέποστ τις Ένοσις
στι διτιχί γρανίτσα. Κάθε δουλεφτίς τις Σοβιετικίς Μπελο-
ρούσιας, τίλογα κε τις Σοβιετικίς Έχρανίας,—ίνε απεριόρεστα

(μπεζαβέτνο) δουγμένος, στην πατρίδα-του, ίνε φρυρός στις
διτικές γρανίτσες τις ΕΣΣΔ.

Ας σταθούμε ακόμα πας τις κάμπουσες αφτόνομες
εθνικές ρεσπούμπλικες κε όμπλαστ πυ ίνε στο ροστάβ τις
ΡΣΦΣΡ. Ι πολές-τους έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια δεν ίχανε
κανά λυγάς βιομηχανία κανά λυγάς εθνική κυλτώρα-πα.

Οτ' ίντων ι διχτατορία το προλεταριάτου τόρα όλες ι
αφτόνομες ρεσπούμπλικες κε τα όμπλαστ τζάλλα αναπτίςουν-
τε κε απο καθιστεριμένες νίςσχυνε εμπρολάτικες.

Ας πάρουμε τι Μπυριατο-Μονχόλικι αφτόνομι ρεσπούμ-
πλικε. Εκί έχτισαν εργοστάσια πυ κάνουν μηχανές, λιώνουν
σίδηρο, κάνουν δέρμα, κονσέρβες, ισάζουν παροδόζια κε θαγόνια,
πριονίζουν κσίλα κ. τ. λ.

Έχτισαν ιλεχτροστάντσια στι στολίτσα τις ρεσπούμπλι-
κας Υλάν-Υντέ. Φοσερό παράδειγμα το νικοχιριάτικη κε
κυλτύρνικη όσιμου τον θόριον εθνικόν ραιόν ίνε ι Γιακούτια.
Σ'αφτί τι ρεσπούμπλικα το λον βασικό τόπο τον πιάνι ι
φλυρίτικι βιομηχανία, πυ τίλογα το κσέρουμε, έχι άλιαχ
μεγάλη σημασία για όλη τι χώρα.

Στα στερνά χρόνια ι Γιακούτια ανάπτικσε δυνατά κε
το χοριάτικο τις νικοχιριό. Στα 1928 ι Γιακούτια ίχε 26
χιλιάδες τόπο για σπέρνιμο, μα στα 1935 ίχε πολλά από
90 χιλιάδες εκτάρια. Τι Γιακούτια, πυ ίτανε στον κερό το
τσάρου τόπος για τιν κάτοργα κε τι σίλχα, ι Σοβιετική
εκσυσία τιν έκανε μια απ'τις τζιτζακιαζμένες ρεσπούμπλικες,
όπου ο χυτχαιμένος λαός χτίζι το κενύριο-τό ροσιαλιστικό
ζίσιμο.

Ας πάρουμε ακόμα κε το Μπιρομπιτζζάν—το γιάςσκο
εθρέιχο αφτόνομο όμπλαστ, πυ θρίσχετε στι μακρινί Ανατολί.
Στον κερό το τσάρου καταπιέζανε τους εθρέυς λυγάς-λυγάς.
Δεν τους άφιναν τζαχ να δουλέθουν κε στο χοριάτικο νικοχιριό.
Κε στις πόλεις έφταγαν ογρανιτζένιες για τους δουλεφτάδες
εθρέυς τους χάραζαν τόπο όπου μπόρναν να ίνε πάντα,
αφτό σιμένι, ότι τους αφίνιςσχαν να ζώνε μόνο σε κάμπουσες,
πόλεις, μα όχι εκί όπου μπόρναν αφτί να σταθύν κι'αλό

- καλά κε να δουλέβουν. Γι'αυτό ι φτώχεια τον δουλεφτάδον εθρέον ίτανε απεριίγραφτι. Το Μάι 1934 με τιν απόφασι τις κιθέρνιζις-μας έχαναν το Εθρέιχο αφτόνομο όμπλαστ, ετιν εεριτόρια τυ οπίυ στα 1928 πέραςαν να ζώνε πολί δουλεφτάδες εθρέι. Τόρα αφτό το όμπλαστ έχι άρτα το δικό-τυ αναπτιγμένο χοριάτιχο νιχοκιριό, έχι βιομιχανία, έχι τα δικά-τυ σχολιά, θέατρο κε εφιμερίδες.

Πολές μικρές εθνότιτες τις ΕΣΣΔ, για πύιες έμπρο κανίς καμία-πα τίποτες δεν ίχε κε δεν έγραψε, ίστερα απ'τιν Οχτοβριανί ρεβολιούτσια είφτε ίδανε το φος, οργάνοσαν το νιχοκιριό-τους, ειχόνυνε τιν κουλτούρα-τους, κε μπένυν ετι γενιζί-μας μεγάλη ταυρά τυ σοσιαλιστικό κράτους.

Το όσιμο τυ λαικό νιχοκιριό έφερε ε'όλα τα εθνικά όμπλαστ κε τις ρεσπούπλικες στο ανίδοτο καλιτέρεμα τις ματεριάλνι κε κουλτόρνι κατάστασις τον δουλεφτάδον. Κι'αφτό έφερε στο μεγάλομα τον γενίσειον κε στο μεγάλο χαμίλομα τον θανάτον έμπρο απ'τι ρεβολιούτσια εε πολά εθνικά ραιόν απ'τι φτώχεια, πίνα κε τα λυγάς-λυγάς πόνια, ι θάνατι ίταν πολί απ'τις γενίσις κε κάμποσες εθνότιτες χάνινταν τεχνίλ.

Μα τόρα:

Λαρόθαν τα πόνια, πυ τράθαν κόζμυς
Φυτίας, πογρόμια—πατόθαν τ' αχνάρια
Παντύ-πα υσέβουν, παντύ τζιτζαχιάζυν,
Κολχόζια, σοβχόζια, μπα'άρια.

Έτσι γράφτυνε ι δουλεφτάδες τις Μπελορούσιες στο έν-τροφο Στάλιν.

Κε νά τί λεί για το δαφτό-τυ ο εμπιρνός μπατράκος απ' το Υζμπεκιστάν ο Ιεροφίλ Ζερμιτάν:

« Νε, τόρα ίμε νιχοκίρις. 'Ιμε ορφανός, καμία ίμε εσλάβος, λον παρακάτο απ' τα πσοριάρια (παρσιίβι) εσλάβον τον μπείδον, παρασιτό στις πόρτες τυ επιτιύ-τυ. 'Ιμε ο πανμπυχάρικος μπατράκος. Δύλεδα εε 40 μπείδες. 'Εδω»

όλο-μυ το ζίσιμο για ένα κομάτι στεγνό τιτέ! Κάθεντον εδó ο μπείς Σαλιχμπάι, κε τόπο ίχε 40 κοσσ—κοσσ ίνε τόσο, τόπο, πúιο έχι τζαρά να το αλετρίσις μ' ένα ζεβγάρι θóιδα σε μια άνικσι).

Αφτό το τσακάλι τον τσακολιόν (ςσακάλοθ) μαναχός-τυ ίχε στα χέρια-τυ όλο τον τόπο, πυ έχι τóρα το κολχόζι-μας ον. τυ Βοροσσίλοφ, πυ δίνι χαρά τυ ζίσιμου σε 92 ταιφάιδα δουλεφτάδικον ντεχκάνον.

Γέρασα. Τα μαλία-μυ ίταν άσπρα άρτα τρις δεκάδες χρόνια πίσο, όταν με τα γένια-μυ φυρκάλινα τ' αχνάρια τον μυλάδον, κυλάκον κε μπείδον. Ρóτισέ-μυ ίδα τζόλμασα κανά φοσερό τνα, χαχανίστα τζόλμασα καμία. Μα τóρα χαχανίσσ-κυμε απ' όλι-μυ τιν καρδιά. Χαχανίσσκυμε απ' το τζιράι αφτόν τον μυσκαριόν. 'Άθριο θα τα μιράσσυμε στους καλύτερους υντάρνικυς, πυ δεν έχυνε χτινά. Τα μικρά τον κολχόζνικον θα πίνυν γάλα κάθε μέρα κε θα μεγαλόνυν χυθατλίδχα ιγιί, —μα γιατί να μι γελάσο;

'Όταν ντρανό πας το κολχόζικό-μας μπερικέτ, όταν κρύι στο νύ-μυ, ότι δάθαν για πάντα ι κερί τις σκοτινίς καταπίεσις κεί ι χαρά μέσα στην καρδιά-μυ. 'Ιμε άνιαστος. Το κσέρο, ότι δεν ακύγο το νταύςς τυ καταραμένυ νικοχίρι. Το ζίσιμό-μυ ίνε εκσασφαλιζμένο. Φορένο στο κεφάλι-μυ τιυμπιτείκα, πλυμιζμένο με το μετάκσι. Τίτκο έμπρο φόρ-νιν μόνο ο μπείς-μας.

Κε όταν παγένο λον τις στράτες τυ χοριύ-μυ, δεν ίμε ζυρλαιμένος να πιάνο τι φτίζμα τον μεγάλον τυ ντυ-νιά. Τρόγο σσυρπά με το κρέας κε δε νιάσσυμε, ότι άθριο θα χριάζετε να τρέκσο στο συτχυρά (ροστοθστζίκ) για ένα πύτι αλέθρι, κε να το δόσο ίστερα από τρις μίνες».

Λέγοντας για τις άλιαχ μεγάλες νικοχιριάτικες κε κυλ-τύρνικες επιτιχίες τον λαόν τις ΕΣΣΔ, για το αδερφικό αγιαχτασσίχ, πυ ζμίγι αφτός τυς λαός στο ενιέο δυνατό σο-σιαλιστικό κράτος τον εργατόν κε χοριατόν εμís πάλι κε πάλι πρέπι να ροτίσσυμε το δαφτό-μας, τίλογα ι δουλεφτάδες τις Σοβιετικίς 'Ενωσις ίρθαν σε τίτκο χαρόμενο ζίσιμο;

Ι απάντισι ίνε μια: αφτές τις καταχτίσις κε τις νίκα
με πόια μεγαλέφκετε όχι μόνο ο δικός-μας λαός, μα ρο
γαλέφκυνε κε τα μιλιόνια τον δουλεφτάδον το ντυνιά, το
κερδίσαμε σε πιζματόδικο (υπόρνι) κε σκληρό πολέμιζμο χαρ
σσύ. στυς τακσικός ντυσεμάνος—χαρσσύ στυς ρόσος μπελογ
δαρτέιτσος, κε κένος καπιταλιστές, χαρσσύ στυς σαμποτάζ
νικος κε ζαραφλίδες, χαρσσύ στυς τροτσικιστές—ζινοδιεδικός
κε χαρσσύ στυς μπουρζουαζικός νατσιοναλιστές. Αφτές τις νί
κες τις κερδίσαμε οτ' ίτανε ι απεριόριστι ενέργια, το πίζμα
το σαμοοτθέρζζενοστ κε ο ιροϊζμός το μεγάλου-μας λαού.

Νικίσαμε, γιατί ε' όλο-μας το πολέμιζμο μας έκα
κε μας κάνι ρυχοδοντίτ ι δυνατί κε δοκζαζμένι κομμουνισ
πάρτια τον μπολσεβίκον. Νικίσαμε, γιατί εχτελύσαμε το
δισιάτια το μεγάλο Λένιν, κε πέρναμε στο γιούρχ τι διδα
σκαλία-το. Νικίσαμε, γιατί ο αρχηγός κε θντοχνοδιτελιός-μα
ίτανε ο μεγάλος κε απεριόριστα αγαπιμένος-μας Στάλιν.

Ι ΚΟΝΣΤΙΤΟΥΤΣΙΑ ΤΥ ΑΓΙΑΧΤΑΣΣΛΙΧ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΤΙΣ ΕΣΣΔ

Ι 'Ενοσι τον Σοβιετικόν Σοσιαλιστικόν Ρεσπόμπλικον οτ' εγτέλεσε επιτυχημένα τα πλάνα του διο πεντάχρονον έγινε άλιστα δυνατί χώρα το σοσιαλίζμó. Χάθηκε τεχνίλ : εκπλοα-
τάτσια το ανθρώπου από άνθρωπο. Δεν ίνε ανεργία. Διμιουρ-
γίσαμε άλιστα δυνατί βιομηχανία, κολεχτιβοποίησαμε σχεδόν όλο
το χοριάτικο νικοχιριό. Σιχόσαμε τι ματεριάλνι κε κολτύρνικι
μπλαγοσοςτοιάνιε τον δουλεφτάδον κε χτίσαμε την κινονία δι-
χος τάξις. Όλα αφτά τα μεταλλάγματα που ίνταν στη χώρα-
μας, μας έφεραν στην ανάγκη να κάνουμε κενόργια κονστιτό-
τσια. Κονστιτούτσια ίνε ο βασικός νόμος το κράτους, που κα-
θορίζει (οπρεντελιάετ) το ικονομικό κε πολιτικό στρόι τις
χώρας. Μα εδώ θα λέμε όχι για όλη την κονστιτούτσια, μα
μόνο γι' αφτό το κομάτι, που ίνε γραμένο για τα ρυόμια
τον εθόν κε για το τίλογα γυροχλέφκονε τα εθνικά όμπλαστ
κε ι ρεσπόμπλικες. Πιρναμί να πόμε για την κενόργια Σταλινική
κονστιτούτσια κοντά θα πόμε γι' αφτί την κονστιτούτσια, που έχουμε
τόρα κε γι' αφτό πός διμιουργήθηκε ι 'Ενοσι τον Σοβιετικόν
Σοσιαλιστικόν Ρεσπόμπλικον. Στα 1922 μπίτεπσε το εμφίλιο
ντοχός. Ι εργάτες κε ι δουλεφτάδες χοριάτες κάτω απ' το
ρυκοθόντςτσο τον μπολσεβίκον νικίσανε τους καπιταλιστές κε
πομέστζικους κε άρχισαν το ιρηνικό χτίσιμο το κενόργιο ζίσιμου.
Μα ο Λένιν έλεγε έμπρο μέρα, ότι να χτίσουμε το νικοχιριό,
να χτίσουμε το σοσιαλίζμó ίνε πολλά κοτζ, παρά να νικίσουμε
στο εμφίλιο ντοχός. Μα ίνε κοτζ απ' αφτό, ότι ίρτεν ραστ

ν'αρχίζουμε το χτίσιμο του σοσιαλισμού στα τεκμήλ σκοτινί κε γαρίπκι
χώρα, που ήταν τεκμήλ νταγατραιμένοι απ'το ντυνιάτικο κε ίστερα
απ'το εμφίλιο ντυκόσς, που πάλι το άρχισαν ι καπιταλιστές
κε ιπομέστζικι. Απ'αυτό μπασσχύ μέσα στη χώρα-μας πέμναν
άλιαχ πολί μολομένοι ντυσσμάν, που τους έφταγαν γιαρντίμ ι
καπιταλιστές όλον τον χορόν. Στον καθένα ίνε φανερό, ότι
σε τέτια οπςτανόφκα καμιά σοβιετική εθνική ρεσπούμπλικα-πα
δε θα μπορούσε μοναχί-τις να σιχόσι το νιχοκιριό-τις κα να
χυραέδι το δαφτό-τις απ'τους εσωτερικούς κ'εξωτερικούς ντυ-
σσμάνους. Το ζίσιμο αράτεβι τιν ένοσι όλον τον δινάμεον τον
δυλεφτάδον. Ι πάρτιά-μας επικεφαλής με τον Λένιν κε Στά-
λιν προσκαλόσε να δημιουργίσαμε ενιέα μπέκκι αδερφική ένοσι
ανάμεσα στους λαός τον σοβιετικόν ρεσπούμπλικον. Κε νά στα
1922 ι ΡΣΦΣΡ, ι Υκρανία, ι Ανταρκκασιανές ρεσπούμπλικες
ι Μπελορούσια, στα σινεδριά-τους τον σοβιέτ έβγαλαν απόφασι
για τιν ένοσι τον σοβιετικόν ρεσπούμπλικον σε ενιέο ενοσιακό
κράτος. Στο μπίτεμα του Δεκέμβρι του 1922 στο πρώτο σι-
νέδριο τον σοβιέτ όλον τον σοβιετικόν ρεσπούμπλικον ήταν
αφτί ι ένοσι κε σχηματίστηκε πάνω στη βάση τον προτάσεων του
σιντρόφου Στάλιν ι Ένοσι τον Σοβιετικόν Σοσιαλιστικόν Ρεσπού-
μπλικον. Ι πρότι κονστιτούτσια τις ΕΣΣΔ, τίλογα κε το κε-
νύριο προέκτ τις κονστιτούτσιας που το σίζιτόμε τώρα, ήταν
με τιν άμεσι σιμετοχί (νεποσρετςθ. υτζάστιε) κε το ρυκοδό-
ντςθ του σιντρόφου Στάλιν. Στις 6 του Ιούλι 1923 του ΤςΙΚ
τις ΕΣΣΔ επικίρσε κε έβαλε σε ενέργια τιν πρότι κονστι-
τούτσια τις Ένοσις (να γιατί τιν 6 του Ιούλι τι γιορτάζουμε σαν
μέρα τις κονστιτούτσιας). Το Γενάρι του 1934 στο δέφτερο
πανενοσιακό σινέδριο τον σοβιέτ αφτί ι κονστιτούτσια επικιρό-
θηκε ταμάμ. Σίφτε στην ΕΣΣΔ έμπεναν 4 ρεσπούμπλικες:
ι ΡΣΦΣΡ, ι Υκρανία, ι Μπελορούσια κε ι Ανταρκκασιανή
φεντεράτσια. Στα 1925 στην Ένοσι ζμίχτικαν το Υζμπεκι-
στάν κε ι Τυρκμενία, που ος τότες ήταν στο σοστάβ τις
ΡΣΦΣΡ. Στα 1929 σχηματίστηκε έβδομι ενοσιακή ρεσπούμπλι-
κα—το Τατζικιστάν, που ήταν ος τα τότες στο σοστάβ του
Υζμπεκιστάν.

Στα 14 χρόνια τις ίπαρχσις-τις (συστζεσθόβανιε) ι Σο-
βιετική Ένωση, τίλογα τυ ίπαμε άρταχ πάνο, τόσο όσιπσεν
κε μεταλάχτεν, όστε αρατέφτεν να κάνουμε κενύργια κονστι-
τούτσια.

Στιν αρχί τυ 1935 το Κεντρικό κομιτέτ τις κομουνι-
στικίς πάριας, κε ίστερα κε το έβδομο σινέδριο τον σοβιέτ
αποφάσισαν να δημιουργίσουν κενύρια κονστιτούτσια τις ΕΣΣΔ
κε χόρισαν κομίσια επικεφαλίς με το σίντροφο Στάλιν, πυ
σχιμάτισε το προέκτ αφτίς τις κονστιτούτσιας κε το έβγαλεν
για να το σιζιτίσι όλι ι χόρα.

Τορά ας δόμε τί λέγετε ε'αφτί τιν κενύρια κονστι-
τούτσια πας το εθνικό ζίτιμα, πας το ζίτιμα τυ δινάμομου τυ
αγιαχτασλίχ τον λαόν τις ΕΣΣΔ.

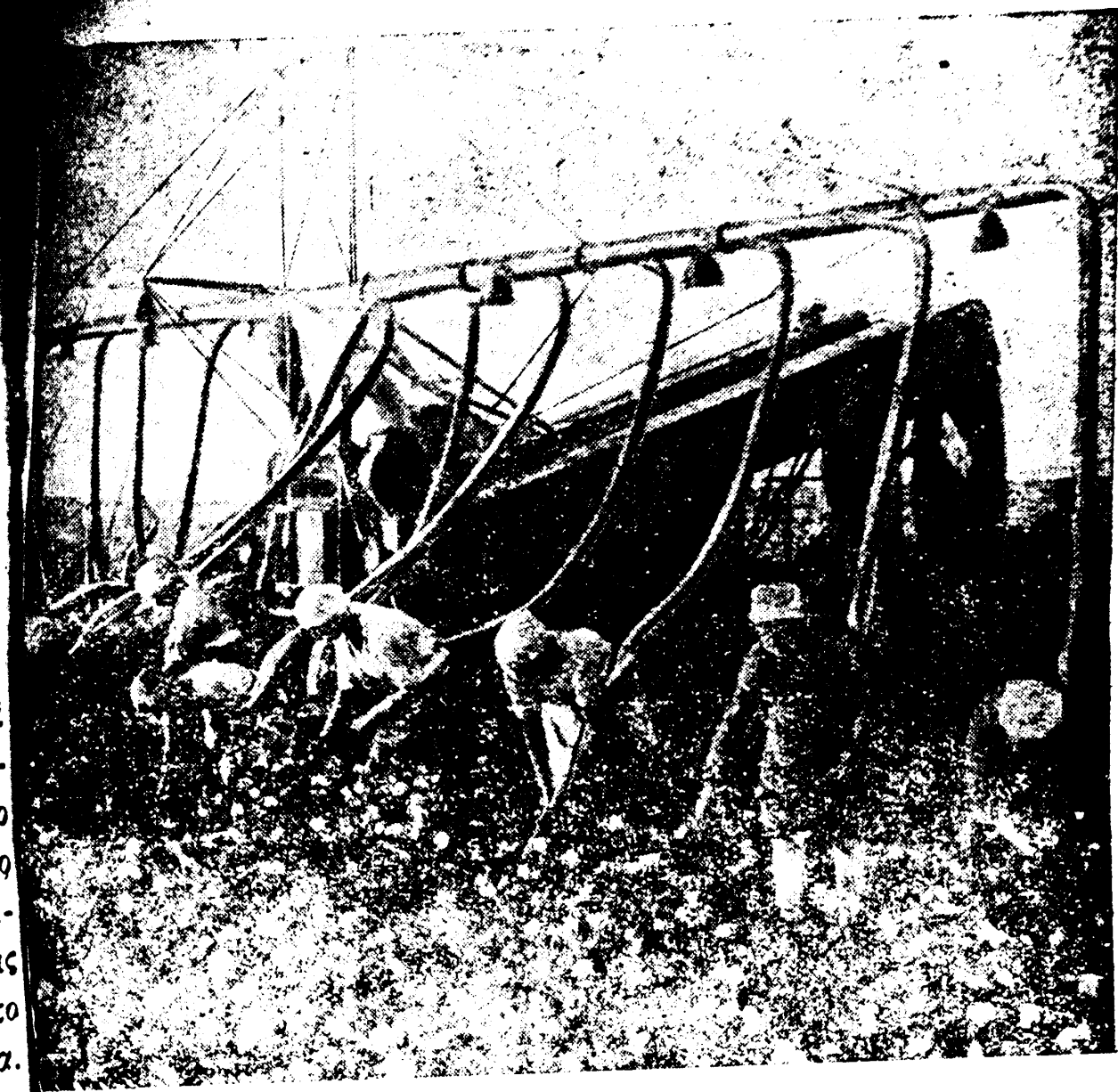
Απ'όλα έμπρο πρέπι να χαράκσουμε, ότι το προέκτ τις
κενύριας ενοσιακίς κονστιτούτσιας φανερώνι κε μπικιτραέβι
αφτές τις άλιαχ μεγάλες καταχτίσις κε αφτό το όσιμο, πυ
ίχαν στα στερνά τα χρόνια ι εθνικές ρεσπούμπλικες κε τα
όμπλαστ. Σαν ποχαζάτελ ίνε αφτό, ότι σύμφωνα με τιν
κενύρια κονστιτούτσια αιτίς εφτά ενοσιακές ρεσπούμπλικες για
τίλογες άρτα ίπαμε θα ίνε έντεκα. Ας πόμε πιές ίνε αφτές
ι έντεκα ενοσιακές ρεσπούμπλικες: ι ΡΣΦΣΡ, ι Υκρανία, ι
Μπελορούσια, το Υζμπεκιστάν, το Τυρχμενιστάν, το Τατζικιστάν, ι
Γρόζια, ι Αρμενία, ι Αζερμπαιτζάν, το Καζαχστάν, ι Κιργίζια.
Όστε, δε θα ίνε ι Αντικαφκασιανί φεντεράτσια κ' ι ρεσπού-
μπλικες, πυ σχιμάτιζαν αφτί τι φεντεράτσια,—ι Γρόζια, ι
Αρμενία κε το Αζερμπαιτζάν, θα ίνε σαμοστοιάτελνι ενοσι-
ακές ρεσπούμπλικες σαν τι ΡΣΦΣΡ, τιν Υκρανία κ.α. Το
Καζαχστάν, ι Κιργίζια λέγουντε τόρα αφτόναμες ρεσπούμπλικες κε
ίνε στο σοστάθ τις ΡΣΦΣΡ. Κε έτσι σύμφωνα με τιν
κενύρια κονστιτούτσια θα έχουμ 5 κενύριες ενοσιακές ρε-
σπούμπλικες: Το Αζερμπαιτζάν, τιν Αρμενία, τι Γρόζια, το
Καζαχστάν κε τιν Κιργίζια. Γιατί αφτές ι ρεσπούμπλικες νί-
κε ενοσιακές; Γιατί αφτές δινατά όσεψαν κε δινάμοσαν
νιχόχιριάτικα κε κυλτόρνια. Νά το Αζερμπαιτζάν.
Έχι πολά 3 μιλιόνια κόσμο. Τα πλύτι τυ Αζερμπαιτζάν

ίνε απεριόριστα. 'Όλι κέρυνε για το ναμλίδο νέφτι το Βα-
κχό (ίνε ι στολίτσα το Αζερμπαιτζάν): «'Όλι ι 'Ένοσι τον
σοβιετικόν σοσιαλιστικόν ρεσπύμπλικον ζι με το μάδρο φλιυρί
το Αζερμπαιτζάν—με το νέφτι»—λέι ο σίντροφος Στάλιν.
Στο Αζερμπαιτζάν πάλι ίνε ο μοναδικός τόπος στο ντυνιά
που θγάζι τσελέμπνι νέφτι—ναφταλάν. Για να δόμε τιχαντάρ
ός πρε το θγάλιμο το νεφτιύ στο Βακχό ας φέρουμε διο τσίφρες:
στα 1913 το θγάλιμο το νεφτιύ ε'ένα μερόνιχτο έφταιν 20
χιλιάδες τόνους, μα τώρα—56 χιλιάδες τόνους. Απ'τι βιομιχα-
νία το νεφτιύ μπασσά στο Αζερμπαιτζάν στα στερνά τα
χρόνα δυνατά αναπτίχτικε ι χιμικί, φαιματικί, μετάξινι, ρα-
φτικί κε ι άλι βιομιχανία. Για παράδιγμα στα 1934 στο
Βακχό πέλσαν να δουλέβι μια μεγάλη ραφτικί φάμπρικα. Σ'αφτί
τι φάμπρικα τα 80 προτσέντα τις εργατικές δύναμις ίνε γι-
νέκες, το πολά τυρτζάνκες. Ι τυρτζάνκες κατάχτισαν τόπο
για το δαφτό-τυς όχι μόνο στι βιομιχανία, μα κε ε'όλο το
κρατικό κινονικό ζίσιμο τις χόρας-τυς. Μα μπορόχ έμπρο απ'τι ρε-
βολιούτσια στο Αζερμπαιτζάν τίλογα κε ε'όλι τιν Ανατολί, τις
γινέκες δεν τις μέτραναν για ανθρώπος. Τεχμίλ κενυριόθεν το
αζερμπαιτζάνικο χοριό. Εκί δεν ίκσεραν τί ίνε το αλέτρι-πα.
Μα τώρα χυλαντρέβουε δεκάδες χιλιάδες χοριατικο-νικοχι-
ριάτικες μιχανές. Το Αζερμπαιτζάν ίντον ι δέφτερι μπάζα
το παμπακχό τις ΕΣΣΔ (ι πρότι ίνε στι Μεσέα Ασία).

Το όσιμο τις κουλτόρας το κόσμου να το σινκρίνις-πα
δεν έχι τζαρά με τα περαζμένα χρόνια, πως να λείς έμπρο
ο ντόπιος κόσμος ίτανε σκεδόν όλος-πα αγράματος. Μα τώρα
στο Αζερμπαιτζάν μόνο τ'ανότερα σχολιά ίνε 15.

'Έχι τζαρά να πις πολά κε για τιν Αρμενία κε τι
Γρούζια. Κε ι βιομιχανία, κε το χοριάτικο νικοχιριό, κε ι
κουλτούρα αφτόν τον ρεσπύμπλικον στα χρόνια τον διο πεν-
τάχρονον π'ραν άλιαχ μεγάλη ανάπτυιςι.

Στα 1919 στον κερό τις μπουρζουαζικίς εθνικίς κιβέρνι-
ις ι βιομιχανία τις Αρμενίας έβγαλε προντόχτσια για ένα
μιλιόνεφταχόσιες χιλιάδες ρουβ., κε στα 1935—για 145 μι-
λιόνια ρούβλια. Το σπερματικό πλόστζαντ τις Αρμενίας

Στα εθνικά ραιόνια. Τιμάρωμα παμπακίό με μηχανές.

1919 ήταν 80 χιλ. εκτ. και στα 1935—421 χιλ. εκτ. Στα 1920 στα αρμένικα σχολιά μάθιαν όχι πολλά από 4500 νομάτ, μα στα 1935 μόνο στο αρχικό και μεζέο σχολιό μάθιαν 213 χιλιάδες μαθητές. Στι Γρόζια στα 1920 στον κερό τον μενσεβίκον η βιομηχανία έδωσε προντόχτια όλο-όλο για 20 μιλιόνια ρύβλ., μα στα 1935—έδωσε για 473 μιλ. Στα 1935 η βιομηχανία τις Γρόζιας θα δόσι προντόχτια για 600 μιλ. ρύβλ. Ένας απ' τους λον βασικός κλάδους τις βιομηχανίας τις Γρόζιας ίνε η μαργάντσεβι βιομηχανία—στα 1920 έδωσε 66 χιλ. τόνους μάργανετς, μα στα 1935 έδωσε 1.180.000 τ. το σπερματικό πλόστζαντ τις Γρόζιας στον κερό τις σοβ. βιομηχανίας πλάτινε πολλά από 200 χιλ. εκτάρια. Στο πεσέλος

τις κουλτούρνικες ανάπτυξεις i Γρύζια στέχεται] στις λον εμπρο-
λάτικες γράδες τις Σοβ. Ένοσις. Τεκμήλ χοριστές ίνε i επι-
τιχίες το Καζαχστάν κε τις Κιργίζιας (Μεσέα Ασία.) Έμπρο-
απ' τι Σοσιαλιστική ρεβολούτσια το 1917 i καζάχι κε κιργίζι
ίταν λον καταπιεζόμενι κε λον καθιστεριμένι λαί. Το βασικό-
τος ζινιάτ ίτανε i κοτζεβόι χτινοτροφία. Δεν ίχανε νε σχολιά,
νε θέατρα. I δουλεφτάδες καζάχι κε κιργίζι δεν ίχανε τίποτα
φοσερό, τίποτα χαρόμενο. Μόνο στι Σοβιετική εκουσία ίδραν το
αλιθινό ανθρωπινό ζίσιμο. Το Καζαχστάν κε i Κιργίζια τόρα ίνε
πλύσιες σοβιετικές ρεσπούμπλικες. Πάνο στα άλιαχ μεγάλα προ-
στράνζετθα-τους απλοθιχαν i κολχόζικες κε κοόχόζικες στέπες,
τα τζόλια κε τα τυγάια, βοσκίζοντε τα κολχόζικα κε μονονι-
κοκิริκά κοπάδια. I καζάχι στο στερνό κερό υστράϊσαν πολά
από 2 μιλιόνια κεφάλια ζία. Χραν χατάρ υστράεφκετε στο
στερνό κερό κε i χτινοτροφία τις Κιργίζιας. Στις διο ρεσπού-
μπλικες διμιόργισαν άλιαχ δυνατι σοσιαλιστική βιομιχανία. Στα
επλάχνα (νέντρα) το Καζαχστάν ίνε άλιαχ πολά πλούτι από
ρυντά: μπαχίρ, μολίθι, τσίγκο. Τα ζαπάς αφτόν τον ρύντι
οριχτόν ίνε πολά απ' το μισό όλον τον ζαπάς, πυ ίνε στιν
ΕΣΣΔ. Το Καζαχστάν έχι ακόρα μεγάλα ζαπάς κάρβουνο.

Ίνε i τρίτι μπάζα το κάρβουνο τις Ένοσις (i πρότι μπάζα ίνε
στο Δονμπάς στιν Υκρανία, i δέφτερι ίνε το Κουζμπάς στι Σιβιρία).

Πάνο στι θάσι αφτό το φυσικό πλούτι κι' αναπτίσετε
i βιομιχανία τις Καζαχικής ρεσπούμπλικας. Στα πιο σιμότε-
ρα χρόνια i βιομιχανία το Καζαχστάν θα οσέπει τόσο, όστε
θα ζόσι τα εμπρολάτικα βιομιχανικά ραϊόν τις ΕΣΣΔ.

Κε στιν Κιργίζια ίνε κάρβουνο, κε το ζαπάς-το ίνε ος
τα 8 μιλιάρτια τόνους. Άρταχ άρχισαν να θγάλουν αφτό το
κάρβουνο. Στιν Κιργίζια έχτισαν διο μεγάλα εργοστάσια ζάχα-
ρις, μετακσεοκλοστική φάμπρικα, φάμπρικα για το τιμιζλάιμο
το παμπαλιό κι' άλα εργοστάσια. Για το κουλτόρνικο όσιμο
το Καζαχστάν κε τις Κιργίζιας, έχι τζαρά να χρίνις (συν-
τίτ) μόνο απ' αφτό, ότι τα 60 προτσέντα το κόσμυ κε
τον διο ρεσπούμπλικον όχι μόνο ίνε γραματιζμένι, μα ανά-
μεσά-τους ίνε πολί με μεσέα κε ανότερι ομπραζοβάνια. Έμ-

προ απ' τη ρεβολιούτσια κε ι καζάχι κε ι κηργίζι ίτανε σκε-
δόν όλι-πα αγράματι.

Στο προέκτο τις κενύργιας κονστιτούτσιας ντρανισκάτε
κε ι προομπραζοβάνια κάμποσον εθνικόν έμπλαστ σε αψτό-
νομες ρεσπούμπλικες, πυ μπένον στο ροστάβ τις ΡΣΦΣΡ.
Αφτά ίνε: το έμπλαστ Κόβι (στο Βορά), το Μαρίνσκι

Αρμενία. Κολχόζικο κοπάδι.

έμπλαστ (στο Βολγα). το Καρπαρντινο-μπαλκάρσκι, Σεβερο-
ορετίνσκι κε το Τζετζενο-ινγούρσκι έμπλαστ (στο Βόριο
Κάφκασο).

Ι δουλεφτάδες όλον τον εθνικόν ρεσπούμπλικον κε έμπ-
λαστ με χαρά προιπαντόνε αφτά τα μεταλλάγματα, για πύια
λέγαμε κε πύια θα μπύνε στην κενύρια σταλινική κονστιτού-
τσια. Κι' αψτό ίνε γρικύμενο. Ι κενύργια κονστιτούτσια θα δώ-
κι' άλλο μεγάλα τζαράιδα για ν' αναπτυχτόν τα πλύτι κε ι
κουλτούρα όλον τον λαόν τις ΕΣΣΔ κε κι' άλλο να δυναμόσι
το αδερφικό αγιαχταςελίχ ανάμεσα-τους.

Κοριστό ενθουσιασμό τον δουλεφτάδον κε τον καταπισσό-

μενον όλυ τυ ντυνιά προχαλί (θιζιθάετ) το άρθρο 123 τυ προέχτ τις κενύργιας κονστιτύτσιας. Στο άρθρο αφτό λέγετε:

«Ι ιςονομία τον πολιτόν τις ΕΣΣΔ δίχος να παρτί στο ιςάπ ι εθνικότιτα κε ι ράτσα, ς' όλυς τυς κλάδυς τυ νιχοχιριάτικυ, κρατικύ, κυλτύρνικυ κε κινονιχο-πολιτικύ ζίςιμυ ίνε αναλίοτος (νεπρελόζζινι) νόμος.

Τιλογος κι' αν ίνε-πα άμεσος γιά κόσθενι περιοριζμός (ογρανιτζένιε) στα υχύμια, για άλο λυγάς το στέχσιμο άμεσον γιά κόσθενι πρειμύστζεστύ τον πολιτόν (γραζζινταν) ανάλογα με το από πιά ράτσα γιά εθνικότιτα ίνε αφτί, έτσι-πα τίλογα κε κάθε λυγάς κ'ριγμα τις ράσοθι γιά εθνικίς εκσερετιχότιτας για τυ ντυςεμανλιχ κε τις περιφρόνιςις—τιμορόντε (καράνυ-τσια) απ'το νόμο».

Αφτί ι εθνικί κε ράσοθι ιςονομία ς' εμάς άρταχ ίνε στο ζίςιμο κε ι κονστιτύτσια το μπικιτρεθι. Μα για όλα τα καταπιεζόμενα έθνι κε τις ράτσες στις χαπιταλιστικές κε απικιακές χόρες αφτό το 123 άρθρο ίνε έκλιςι, πρόγραμμα, πυ δίχνι ότι μόνο ι διχτατορία τυ προλεταριάτυ κάτω απ' το ρυκοθόν-τεσθό τις κομμυνιστικίς πάρτιας μπορί να χυτχαράίςι τυς δυ-λεφτάδες κε να δόςι ένα λυγάς ανθροπινά υχύμια ς' όλα τα έθνι, από πύιο ράτσα κε αν ίνε-πα: μάθρι, άσπρι, κόκινι γιόχσαμ σαρί. Ίνε πολί ενδιαφέρο να χαράκσυμε, ότι το προέχτο τις κενύργιας κονστιτύτσιας-μας έκανε μεγάλι εντίπο-σι (θπετζατλένιε) τζαχ κε πάνο στο γενεράλο τις νεγριτιάνι-κίς ρεσπύμπλικας Γάιτι (ι ρεσπύμπλικα θρίσχετε πάνο στο όστροθ Γάιτι—στον Ατλαντικό οκεανό. Ο αλιθινός νιχοκίρις τις Γάιτι ίνε ι Ενομένες Πολιτίες τις Αμερικίς). Κε νά αφτός ο νέγρος γενεράλος, με το παρασίμ Νεμύρ, φόν-τις διάθασε το προέχτο τις κονστιτύτσιας έγγραφσε με μεγάλο ενθουσιαζμό ένα γράμα στι σίνταχσι τις γαλικίς κομμυνιστικίς εφημερίδας «Υμανιτέ». Το γράμα-τυ ο Νεμύρ το μπιτράίσε με τίτχα λόγια:

«Αχύετε, μάθρι σίντροφι! Ι ςοβιετικί κονστιτύτσια, ι κονστιτύτσια τις διμοκρατικίς κιθέρνιςις προσχαλί όλυς τυς ανθρόπυς δίχος να παρτί στο ιςάπ το φίλο (πολ), ι ράτσα, ι εθνικό-

τιτα να ιςλιτρέβυνε όλα τα υχύμια, πυ πρέπι να έχι ο άνθρωπος: τι λεφτεριά, τιν ιςότιτα, το υχύμ να ουλέπσι. Ι άνθρωπι τις μάβρις ράτσας καμία-πα δεν αράτεβαν άλλο τί ποτα. Μάβρι ςίντροφι, ςε τίνα θα πάμε; Σαφτύς, πυ θέλουν να μας μετρύν άνθρωπος κε να μας ςαέπςυν ςαν άνθρωπος, ριά ς' αφτύς, πυ θέλουν να ντρανύν πάνο-μας χάλι πάνο ςτα ζόα: ο Μάβρι ςίντροφι ας πάγουμε ς' αφτύς, τις μας αγαπάι κε μας απλόνι το αδερφικό-τυς χέρι».

Ι ΕΣΣΔ — ίνε ο φάρος (μαγιάχ) πυ οίχνι τι ςτράτα τυ χυτχαράιμυ τις καταπιεζόμενις ανθρωπότιτας.

Ι ΕΣΣΔ ίνε το νεςοκρυςσίμι φρύριο τις ντυνιάτικις ρεβολιούτςιας. Γι' αφτό ι πατρίδα-μας ίνε κε πατρίδα όλυ τυ ντυνιάτικυ προλεταριάτυ κε όλον τον ουλεφτάδον. Πάνο ςτι μεγάλη-μας 'Ενοςι χιματίζι με μεγάλη ι ανίχιτι κόχινι ςιμέα τυ αγιαχταςελίχ τον λαόν — ι ςιμέα τυ Μαρχς- 'Ενκελς-Λένιν-Στάλιν. Πρέπι να θαςτόμε πσιλά κε τιμιμένα αφτί τι μεγάλη ςιμέα. Κι' αφτό ςιμένι — κι' άλλο πολά να δυναμόςουμε τις γράδες τις μεγάλις πάρτιας τυ Λένιν-Στάλιν, κι' άλλο ζλιχτά να ζμίχχυμις λόρια-τις. Λόρια ςτο Κεντρικό Κομιτέτο-τις, λόρια ςτο λον μεγάλο αρχιγό τον Στάλιν. Πσιλά να θαςτόμε τι ςιμέα τυ Μαρχς- 'Ενκελς-Λένιν-Στάλιν, κι' άλλο πολά να δυναμόςουμε τι διχτατορία τυ προλεταριάτυ, να δυναμόςουμε το αγιαςταχλίχ τον λαόν τις ΕΣΣΔ, κι' άλλο πολά να ςιχόςουμε τι νιχαχιριάτικι κε κυλτόρνικι ιςχί τις χόρας, κι' άλλο πλατιά να κςετιλίχουμε το ςταχανοβιχό κίνημα κε να ςαχιντραίςουμε τιν κινονικί ιδιοχτιςία (ςόμπςτβενοςτ) ςαν το δαφτύ-μας μπερεχέτ. Πσιλά να θαςτόμε τι ςιμέα τυ Μαρχς- 'Ενκελς-Λένιν-Στάλιν ςιμένι να δυναμόνουμε άχοπα τι διχτατορία τυ προλεταριάτυ, να ίμαςτε ςαχ μπολςεβίχικα, κε να πολεμόμε ςταθερά με τα απομινάρια τον ντυςςμάνον τυ ςοςιαλιζμό — με τςς κοντρεβολιυτςιονέρυς-μπαντίτυς — τροτςκιςτές-ζινοβιεβιχός. Αφτί ι γιαραμάζικι ςφόρα τον μπαντίτον πυ έχαςε το τίλογο κι' αν ίνε-πα ανθρωπινό πρόςοπο κε πυ δεν έχι κανά λυγάς ιποςτίριςι-πα απ'τι μαρεά τον ουλεφτάδον, ίντανε δο-λοφόνι αχ ν' κυςςέ. Δς ςςίνινταν τα τίλογα κι' αν ίταν

μέσα για να μπουν κλεφτόντας στην εκστρασία και να γυρίσουν τη
σοσιαλιστική-μας χώρα πίσω, στα βαρέα-τις περασμένα χρόνια.
Αυτό το μπελομπαντίτσκι τροτσκιστικό-ζινοβιεδικό εθόλοτζ
εσχότοσε το Δεκέμβρι του 1934 ένα απ'τους λον καλύτερους
μπολσεβίκους, τον λον καρδιακό σοράτνικο του Στάλιν—το
είντροφο Κίροφ και ετίμαζε το εχότομα και τον άλλον-μας
ρυκοβοντίτελιον τις πάρτιας και τις κυβερνήσεις. Αφτί η βρο-
μάνθρωπι με το όπλο στα χέρια-τους, χύσκινταν χάλις στην
καρδιά, χάλις στο μυαλό όλις τις δουλεφτάδικις ανθρωπότιτας,
στο λον ακριβό, καρδιακό και αγαπιμένο-μας είντροφο Στάλιν.
Ήθελαν να εσκοτόσουν αφτόνα, τίνα είκοσεν πειλά και μπέχκα
θαστάι τι μεγάλη εριμέα του Λένιν, ήθελαν να εσκοτόσουν αφτόνα
τους όνομα ε'όλο το ντυνιά ίνε πρόσκλησι στο πολέμιζμο
για το χυτχαράιμο όλις τις ανθρωπότιτας. Ήθελαν να εσκοτά-
σουν το Στάλιν-μας κάτω απ' το ρυκοβότσετσο του οπίου όλι η
λαί τις Σοβιετικίς Ένωσης ίνταν λον ελέφτερι, λον θαχτλίδ
λον αγιαχτασελίδχι λαί στο ντυνιά. Το ζίσιμο του Στάλιν ίνε
το δικό-μας ζίσιμο. Αφτός τις θέλι να πάρι το ζίσιμο του Στάλιν,
—θέλι να πάρι το ζίσιμο όλου του λαού. Νά γιατί όλι η χώρα έβραζε
από μίσος (νέναβιστ), φοθερί χολί και περιφρόνισι χαρσεύετις τροτς-
κιστικό-ζινοβιεδικός μπαντίτες. Νά γιατί απ' όλες τις κυσε-
δίτσεσ τις χώρας—απ'τους ρόσους, ουκρανούς, μπελορόσους, γρουζίνους,
αρμένιδες, τούρκους, ουζμπέκους, καζάχους, απ' όλους τους λαούς τις
Σοβιετικίς Ένωσης έρχονταν αποφασιστικά αρατέματα—«να
ετσαλαπόσουμε το ψίδι!» «να τυφεκίσουμε (ραστρελιάτ)τους ε-
μετόχους τις τροτσκιστικο-ζινοβιεδικίς τεροριστικίς εσαίχας!»

Για μας, για όλους τους λαούς τις Σοβιετικίς Ένωσης το
λον ακριβό, το λον ιερό (εβιαστζιόνι), ίνε τώρα η αγάπι ετι με-
γάλι-μας πατρίδα, η αγάπι στην πάρτια τον μπολσεβίκον,
η αγάπι στο λον μεγάλο, στο λον καλύτερο απ' τους καλίτε-
ρους μπολσεβίκους — Στάλιν. Η αγάπι-μας ίνε η ετιμοσιά-μας
να δόκουμε όλο-μας το ζίσιμο για τι δουλιά του Λένιν-Στάλιν,
γι' αφτό, όστε κι' άλλο δινατά να τζιτζακιάσι η χώρα του σοσι-
αλιζμού κι' άλλο μπέχκο να ίνε το αγιαχτασελίχ τον λαόν τις

ΕΣΣΔ, να ίνε κι' άλλο νεποκολεμπίμι κι' αλο απρόσιτες (νε-πριστύπνι) ι γρανίτσες-μας.

Να δυναμόσουμε άχοπα τι διχτατορία τυ προλεταριάτυ, σιμένι να πολεμίσουμε με τυς τίλογα κι' αν ίνε-πα ντυςσμά-νυς κε κοντρεβολιυτσίόνι σσεπτύνυς κε κλεθέτνικυς, να πολε-μίσουμε με τυς άρπαγες τις σοσιαλιστικίς ιδιοχτισίας—με τυς κλέφτες, υκνιάρυς κε προγύλστζικυς. Να δυναμόσουμε τι διχτατο-ρία τυ προλεταριάτυ, σιμένι κι' όλο πολά να δυναμόσουμε τιν άμινα τις πατρίδας-μας, να δυναμόσουμε τι δοκσαζμένι-μας Κόκινι άρμια.

Αγιαχτασσιλίδχα ζμίγνοντας λόρια στιν κομμουνιστική πάρ-τια τον μπολσεβίκον κάτω απ'τι μεγάλη σιμέα τυ Μαρξς—'Ενκελς — Λένιν—Στάλιν πρέπι όλι-μας να ίμαστε φλογερί πατριότες, διλαδί τίτκι, πυ αγαπόνε απεριόριστα τιν πατρί-δα-τυς κε ίνε έτιμι πάντα καρδάρικα να πολεμίσουμε για το τζιτζακιαζμό στον έμπρο κερό για τιν τιμί κε τι δό-κσα-τις.

Κε ι μπουρζουαζία λεί για τον πατριωτισμό, μα αφτός νε πατριωτισμός τον εκσπλοτάτορον, πυ μαγανέβυν να φιτέ-πουν στον εργάτι κε χοριάτι το πρέντανοςτ για τι χώρα τον καπιταλιστόν κε το μίσος για τυς άλλυς λαός. «Ο Σοβιετικός-μας πατριωτισμός,—λεί ο σίντροφος Πόστισσεφ, — ίνε βαθιά ιντερ-νατσιολιστικός. Ο σοβιετικός-μας πατριωτισμός ζμίγι στιν ενιέα αγιαχτασσιλίδχι ταιφά τον χτιστόν τυ σοσιαλίζμό, τυς ρόσυς κε τροζίνυς, τυς υκρανός κε πολονός, τυς μπελορύσυς κε μπου-ριατ-μονχόλυς, τυς αρμένιδες κε τατζίκυς, τυς δουλεφτάδες όλις τις μεγάλις-μας πατρίδας, με τον πολιάρίθμο, πολιεθνί κόζμο-τις. Ο σοβιετικός-μας πατριωτισμός ζμίγι στιν ενιέα ται-φά τον εργατόν κε τις πλατιές δουλεφτάδικες μάζες όλυ τυ ντυνιά, για τίνα ι χώρα τον σοβιέτ ίνε ι μοναδική πατρίδα, για τίνα ι ΕΣΣΔ ίνε ο φάρος στο πολέμιζμο για το νκρέμι-ζμο τις εκσυσίας τις μπουρζουαζίας σ' όλο το ντυνιά».

Μ. 1934.

Λετ Νο 5

Βισαφ. Α.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελ.

1. Η ένωση με το επαναστατικό πολέμισμό τον καταπιεζο-
μένον λαόν ήνε η στρατά το χυτχαράιμό-τος απ' την
καταπίεσι με την εκσπλοατάτσια 3
2. Η τσαρική Ρωσία ήτανε φιλακή για τους λαούς 11
3. Η ρωβιετική εκσυζία διμιούργισε το αγιαχτασσίχ με το
τζιτζακιάζμό τον λαόν τις ΕΣΣΔ 18
4. Η κονστιτύτσια το αγιαχτασσίχ τον λαόν τις ΕΣΣΔ 31

Ιπέφθινος συντάχτις: **Γ. ΚΥΝΤΟΚΟΤΣΕΦ.**

Μετάφρασι: **Π. ΜΑΝΤΖΧΑ**

Τεχνικός συντάχτις: **Θ. ΣΑΜΑΡΤΖΙΔΙΣ.**

Подписано к печати 22-Х 1936 г. Уполоблита № 1680. Тираж 1000.

Стат. формат 82x110, печат. листов $2\frac{3}{4}$, в листе 41470 знак.,
автор. листов 3, бум. листов $1\frac{1}{2}$. Мариуполь, типография
Донецкого Областного Греческого Издательства. Зак. № 46.

263251

ТІМІ—30 ххп.

ЦЕНА—30 коп.

36-4875

10

819